

NIEUWE AVONTUREN

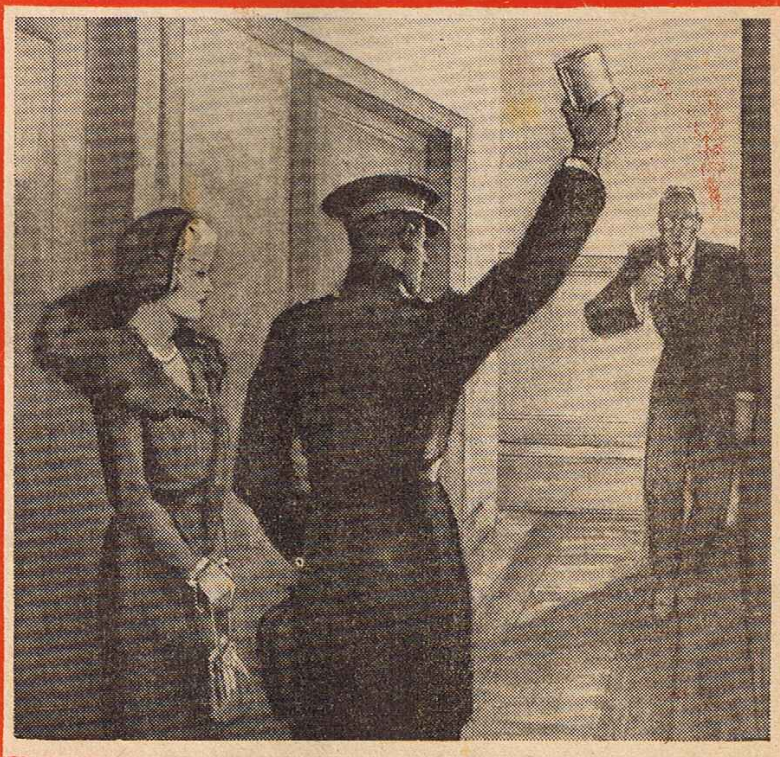

Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Nr. 2042

Het Juweel van Prins Omar

NEDERLAND: 35 Ct
BELGIE: 5 Fr
verschijnt om de 14 dagen

NIEUWE SERIE

Het juweel van Prins Omar

Nadruk verboden — Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK I

INSTRUCTIES VAN HOGER HAND

Hoofdinspecteur Phileas Baxter was zoëven de poort binnen getreden van het sombere, grote, gevangenisachtige Scotland Yard en hij had nog geen tien passen gedaan onder de koetspoort, of de agenten die hem toevallig passeerden zagen al, „dat het mis was” zoals zij het plachten uit te drukken, wanneer zij wilden zeggen, dat het humeur van de grote man alles te wensen over liet.

Nauwelijks was hij uit het gezicht en de brede zijgang binnengegaan, die naar de trap voerde, langs welke hij zijn werkkamer op de eerste verdieping moest bereiken, of zij staken de koppen bijeen en bespraken de mogelijke oorzaken.

En die oorzaken waren helaas vele. Een brutaal journalist kon hem beledigd hebben in zijn blad, zo maar, in het openbaar, een Lagerhuislid kon een klacht hebben geuit in een stampvol huis, over de vele flaters van de Politie der City in de laatste tijd, de minister van Justitie kon hem verzocht hebben, „eens te komen praten” en wat die uitdrukking betekende, dat wist men op Scotland Yard zeer wel. Maar het was ook mogelijk dat een of ander misdrijf al te lang onopgehelderd bleef en er 'n ingezonden stukje had gestaan in de Times, of in 'n ander blad, ondertekend „'n Verontwaardigd Belastingbetaler” en waarin spottend de vraag werd gesteld, waarom men de politie maar niet liever afschafte, als zij toch niet in staat bleek te zijn misdaden tot klaarheid te brengen en in de eerste plaats — de misdadigers te achterhalen en te straffen.

Het is waar, dat mijnheer Baxter er die ochtend uitzag als een donderwolk in mensengedaante. Het was alsof er elektrische stromen uitgingen van zijn machtig, rood lichaam en zijn knevels, die sterk begonnen te grijzen, trilden als de sprietten van een zeekreeft. De punten wezen stijl omhoog en dat wees op slecht weer; agenten wisten het maar al te goed!

Mijnheer Baxter legde brommend zijn grote dikke hand op de knop van de deur, trad binnen en ontdeed zich van hoed, overjas en paraplu. Want men zag hem nog maar weinig in uniform, de waardige hoofdinspecteur.

Boze tongen beweerden, dat hij zich reeds wilde oefenen in het dragen van burgerkleding, teneinde niet geheel en al onvoorbereid te zijn, wanneer de dag van zijn ontslag zou aanbreken. Reeds enkele malen had men hem van zekere zijde een zachte wenk gegeven, die zeer wel kon worden opgevat als een kleine aanmaning, om de gegalonneerde pet maar liever voor goed aan de kapstok te hangen en plaats te maken voor jongeren — en bekwameren.

Tot dusverre had Baxter zich mogen verheugen in de steun van enige machtige beschermers, maar die werden zelf een dagje ouder en zouden spoedig niet meer in staat zijn, hem bij te staan.

Hij knikte zijn secretaris Marholm nors toe, bromde iets onverstaanbaars en nam voor zijn groot bureau plaats. Hij bleef een ogenblik in gedachten zitten, trok toen een lade open, nam er een kistje sigaren uit, opende dit, greep een sigaar en sneed er met een woeste haal van zijn pennemes de punt af.

Men heeft hem weer in de wielen gereden en nu verbeeldt hij zich, dat hij de beul is en zijn tegenstander eigenhandig het hoofd mag afslaan! overwoog Marholm, terwijl hij zijn chef met zijn kleine, schrandere, grijze oogjes aandachtig gadesloeg.

Baxter klapte het dekseltje van het sigarenkistje wild weer dicht en Marholm fluisterde, zachtjes giechelend:

— Dat is de deksel van de doodkist, waarin hij zijn slachtoffer zoëven geworpen heeft. Nu spijkert hij hem dicht!

— Valt er iets te lachen, Marholm? vroeg de hoofdinspecteur op scherpe toon, eensklaps zijn rood opgezet gezicht naar de verschrikte secretaris wendend.

— Niet in het minst, mijnheer Baxter! antwoordde de kleine, grijze man haastig. Ik zou bijna zeggen integendeel!

— Is het dan onbeleefd, als ik vroeg, waarom je zo grinnikte?

— Helemaal niet onbeleefd, chef. Ik maakte enige vergelijkingen, die niet zonder humor waren en u weet zelf, dat mijn lachzenuwen al heel spoedig gekitteld worden.

— Laat dan die vergelijking nu maar eens rusten en wees ernstig, bij alles wat je heilig en dierbaar is, want de zaak is van gewicht, Marholm!

Baxter blies een dikke rookwolk uit, keek met een duistere blik naar het plafond, toen door het getraliede venster naar buiten, waar niets anders te zien viel dan de saaie, grijze gevel van een der regeringsgebouwen en keek toen plotseling weer met een scherpe wending van zijn hoofd zijn secretaris aan en vroeg:

— Heb jij wel eens gehoord van een zekere Koning Abdoellah?

— Ongetwijfeld, chef. Een heer met een elegant baardje, zeer donkere ogen en gekleed in een soort van badmantel van fijn linnen.

— Had jij ooit gedacht dat zoiets bestaan kon?

— Wat bedoelt U, chef — dat er koningen bestaan, die in een badmantel rondlopen?

— Neen, uilskuiken, dat er koninkrijken zijn waarvan ik nog nooit gehoord heb!

— O ja, chef, dat kan ik mij zeer goed voorstellen! antwoordde Marholm met een haast en een overtuiging, die hem een boze blik van zijn principaal bezorgden.

— Wie had kunnen denken dat er koninkrijken zijn, zo groot als een beddelaken — wat zeg ik, als een servet! Koninkrijken met een staand leger, van zesduizend man — — —

— Ik kan wel vorstendommen, chef, met een leger op oorlogssterkte van 117 koppen, de marketenster inbegrepen! Het heet Monaco en het ligt — — —

— Het kan mij niet schelen, waar het ligt Marholm! viel Baxter hem kwaad in de rede. Ik spreek niet over Monaco maar over het rijk van die verwenste Abdoellah!

— Neem mij niet kwalijk, chef, maar in uw plaats zou ik wat zuiniger zijn met mijn kenschetsende bijvoegelijke naamwoorden! Zijne Majesteit komt dezer dagen hier en het zal zaak zijn, hem goed te ontvangen! Engeland heeft er op het ogenblik belang bij, dat Abdoellah een goede indruk van ons krijgt en bovendien, wat van nog meer gewicht is, moet ons land hem op dit ogenblik te vriend houden. Zoals de zaken nu staan in Egypte en in Palestina, zou zijn vijandschap ons grote schade kunnen berokkenen!

— Dat alles weet ik zelf heel goed, schreeuwde Baxter, die er volstrekt niets van wist en daar gaat het juist om! Dat is de kwestie en daar ligt het zwaartepunt! Wist jij dat die Abdoellah een neef had?

— Dat is niet zo verwonderlijk, voor een man, die vijf broers heeft!

— Nu, een van die kerels is hier!

— En mag ik vragen of dat uw humeur nadelig heeft beïnvloed?

— Dat heeft het Marholm, dat heeft het en drommels erg ook! Hij vraagt om bescherming, Marholm, die neef — die ook zijn secretaris is — is van adel óók nog! Nu vraag ik je toch, adel in een land waar niets dan bruine kerels wonen, waar twee bioscopen zijn, en waar zij kamelenvlees eten, bij wijze van lekkernij!

— En juist die bruine edellieden zijn verbazend trots, chef, en dikwijls schatrijk!

— En daarin zit het hem juist Marholm! loeide Baxter, met een vuistslag op het blad van zijn schrijftafel. Om kort te gaan — hier is het briefje dat de post van gisteravond mij gebracht heeft, nadat je al weg was; het vervloekte briefje, dat mij een groot deel van mijn nachtrust heeft ontrouwd. Lees het, het is in behoorlijk Engels geschreven.

Marholm was van zijn kleine lessenaar opgestaan, waar hij bijna al zijn werk nog steeds met een gewone pen afdeed, daar hij een diepe minachting koesterde voor schrijfmachines en vulpennen, kwam naast zijn chef staan en nam een briefje op fijn, ivoorgeel papier uit diens hand aan. Het was verzonden uit Plymouth, en luidde als volgt:

„Aan den Weledelen Heer Phileas Baxter,
Hoofdinspecteur van Politie
Scotland Yard Londen

Hoogweledelgeboren Heer!

In mijn hoedanigheid van neef in de eerste graad van onze geëerbiedigde Koning Abdoellah, van Minister van Binnenlandse Zaken, van

Opper-Hofmaarschalk, van legeraanvoerder, en van beheerder van de schatkist van ons dierbaar vaderland Transjordanië, richt ik het verzoek tot U, de nodige maatregelen te nemen tot bescherming van leven en eigendommen van onze geheiligde Koning, die over zes dagen uw stad zal bezoeken.

Ik zelf ben reeds hier en verzoek U, die bescherming ook tot mijn persoon uit te strekken. Ik draag een groot fortuin bij mij en ook enige uiterst kostbare juwelen, waaronder zich een safier bevindt ter waarde van zeventig duizend pond sterling en die ik mij voorneem te dragen op het grote, gecostumeerde bal, hetwelk de Vereniging van Londense Journalisten morgen geeft, dat ik hoop te bezoeken, vergezeld door mijn broeder, prins Djalín.

Rekenende op Uw bijstand en gaarne de maatregelen vernemend, welke u tot mijn bescherming denkt te nemen.

Prins Omar Toekan."

Marholm had het briefje half luid gelezen, legde het op het bureau, krabde zich achter het oor en verklaarde:

— Ja — dat zal weer heel wat werk veroorzaken, want wij kunnen dat briefje maar niet zo terzijde leggen!

— Al die mensen schijnen in dat koninkrijk prins te zijn en rond te lopen met safieren zo groot als sinaasappelen! bromde Baxter woedend. Zou ik er niet afkunnen, Marholm?"

— Ik zou het haast niet denken, chef! Vergeet vooral niet, dat die mensen hun dankbaarheid zullen tonen, als zij goed door onze politie worden beschermt, zonder dat dit al te zeer opvalt. Een ridderorde zou u toch zeker niet onwelgevallig zijn.

De kleine ogen van Baxter begonnen te glimmen en hij vroeg gretig:

— Zijn die er, Marholm! Kunnen die mensen ridderorden geven?

— En zelfs zeer fraaie! Daar is de orde van de „Rijzende Zon", de orde van de „stervende Zwaan", de „Ster van het Oosten" en zo meer! En de meeste van die ordetekenen zijn met juwelen versierd!

— Met echte juwelen, Marholm? vroeg Baxter hijgend.

— Met echte juwelen chef! Het enige bezwaar is, dat de begiftigde ze zelf moet betalen.

Het gelaat van Baxter betrok onmiddellijk, maar een ogenblik later mompelde hij toch:

— Men moet er ook wat voor over hebben! Luister eens, Marholm, dit is een zaakje van groot gewicht en wij moeten er de volle aan-

dacht aan wijden. Zijne Majesteit Abdoellah, Koning van — eh, van dinges, heeft het volste recht op onze hulp en zijn neef kan staat maken op onze bereidwilligheid. Wij zullen vier van onze beste detectives tot zijn beschikking stellen. Alles moet in de puntjes zijn, heb je mij verstaan?

Marholm keek zijn chef een ogenblik met een veelzeggende glimlach aan en zei spottend:

— Ik heb het volkomen begrepen, chef. En wij zullen dadelijk onze maatregelen nemen. Vier detectives — — —

— Zou zes eigenlijk niet beter zijn? opperde Baxter, in zijn vette handen wrijvend.

— Beter teveel dan te weinig, chef! Zes detectives dus. Laat eens zien, waar verblijft die prins Omar Toekan op het ogenblik? In het Winchester Hotel. Zal ik hem telefoneren?

— Begin daarmee, Marholm! Zeg hem dat de Londense politie het op hoge prijs zal stellen, de neef van zulk een machtig vorst van dienst te zijn en dat hij zich hier even veilig kan gevoelen als in Abrahams schoot. Ik zal er voor zorgen, dat hem geen penny wordt ontstolen. Zeg hem, dat Baxter in eigen persoon daarvoor instaat!

— In eigen persoon, herhaalde Marholm effen. Ik zal niet nalaten, chef, daar de nadruk op te leggen.

Hij was al op weg naar de telefoon, toen hij zich omdraaide en vroeg:

— Moeten wij het bestuur van de Journalisten-Vereniging niet op de hoogte brengen?

— Waarvan? vroeg Baxter verwonderd. Dat bestuur zal toch zelf wel weten wie het als eregast uitnodigt? —

— Dat spreekt vanzelf. Ik wilde slechts vragen of het ons veroorloofd zal zijn, met een zestal detectives te verschijnen, teneinde de Prinsen Omar Toekan en Djalín te beschermen!

— Veroorloofd? herhaalde Baxter opgewonden. Daarop volgde opnieuw een heftige vuistslag op het schrijftafelblad en de vertoornde politiechef brulde woedend:

— Ik zou wel eens willen zien, dat iemand ons dat zou durven beletten! Geloof je in ernst, dat men ons zou kunnen verplichten, gunsten af te bedelen van die vermaledijde pennelikkers? Aan mensen, die de spot met de politie durven drijven?

— Niet bepaald met de politie in het algemeen mijnheer Baxter — — —

— Zij doen het met mij, Marholm, met de vertegenwoordiger van de politie en dat is bijna nog erger! besloot Baxter. Doe nu wat ik je zeg, zorg dat het bestuur van de vereniging gewaar-

HET JUWEEL VAN PRINS OMAR

schuwd wordt, dat wij komen, maar vermeldt geen bijzonderheden. Anders staat morgen alles haarfijn in de bladen en dat zou misschien tengevolge hebben, dat het gespuis het speciaal voorzien had op de juwelen van die twee bruine prinses. Om je de waarheid te zeggen, Marholm

— ik houd volstrekt niet van die gecostumeerde bals, waar prinses met juwelen komen — neen, ik houd er volstrekt niet van!

En de naaste toekomst zou bewijzen hoe zeer mijnheer Baxter, hoofdinspecteur van politie gelijk had, toen hij deze klacht uitte.

HOOFDSTUK II

DE FAMILIE PONTIFEX TEN TONELE

Gewoonlijk houdt de vereniging van Londense journalisten haar beroemd, jaarlijks bal in de grote zaal van Albert Hall, die nog maar nauwelijks groot genoeg is om de paar duizend gasten te herbergen, maar dat jaar maakten verschillende omstandigheden dit onmogelijk en hadden de heren van de vulpen en 't bloknootje genoeg moeten nemen met een ander complex van zalen, ook groot genoeg, maar niet in het hartje van de stad gelegen en moeilijker te bereiken. Het bal van de journalisten is te Londen bijna even beroemd als dat van de toneelartisten te Parijs. Ieder jaar trekt het meer gasten en men ziet er Lagerhuisleden, steunpilaren van het Hogerhuis, ja zelfs ministers en andere hooggeplaatsten!

Meestal blijven zij niet erg lang, want een minister mag vooral niet de indruk wekken, alsof hij zou bedelen om de gunst van de machtige Koningin der Aarde, maar zij komen er dan toch, geven hier een handdrukje, gunnen daar een glimlachje, drinken een glas champagne, wisselen een paar woorden met een bestuurslid en laten zich weer naar hun wachtende auto geleiden.

Het is vroeger zelfs wel voorgekomen, dat niemand minder dan de Prins van Wales in hoogsteigen persoon een uur of langer op het bal vertoefde, vermomd als Mexicaan, stierenvechter of Pools edelman.

De vereniging had ditmaal zalen op de eerste verdieping van een bekend feestgebouw afgehuurd, drie in getal en die door tussendeuren met elkander in verbinding stonden. Van uit een reusachtige vestibule, een zaal op zich zelve, voerde een fraae trap van wit marmer in een dubbele boog naar die verdieping.

Aan de achterzijde strekte zich een vrij grote tuin uit, die bij avondfeesten des zomers goede diensten bewees, maar die toch wel spoedig zou moeten verdwijnen, wegens de bouw waarde, die de grond bezat.

Om negen uur begonnen de eerste gasten te komen en om tien uur was het reeds tamelijk

druk in de voornaamste zaal, die met niet minder dan acht grote ramen uitzicht gaf op de tuin. Het wordt hoe langer hoe moeilijker, origineel te zijn op een gecostumeerd bal en het kon dan ook niet anders, of men stuitte bij iedere stap op een vertegenwoordiger van het ras der Pierrots, Figaro's, stierenvechters, mephisto's, ontelbare koningen uit allerlei tijdperken en landen, historische personen en dan waren er natuurlijk de lieden, die zich behangen hadden met oude postzegels, visitekaartjes, prentbriefkaarten of onbetaalde rekeningen.

Een andere was vermomd als vulpen en een derde droeg, wel niet zeer oorspronkelijk, maar veel betekend, een schaar en een lijmpot als embleem van het beroep, dat hij of zij had uitverkoren.

Er waren natuurlijk ook Indische Radja's, met bruin gemaakte gezichten en nagmaakte juwelen, Egyptische Pharao's, met krullende baardjes en golvende lokken, Hindoe priesters, Mandarijnen en Japanse Zwaardvechters. Daar ook de Indianen niet mankeerden, liepen de gelaatstinten van melkweit, via 'n zacht safraangeel en over okergeel tot het rood van bakstenen en het bruin van sterke koffie.

In dat opzicht was het balmasqué stellig een succes.

Er waren vrouwen van allerlei leeftijden, van pasbeginnende verslaggeefstertjes, nauwelijks de kinderschoenen ontwassen, vers van een H.B.S., tot rijpe dames, die een of andere rubriek van een kinderbijlage, onder het pseudoniem van „Tante Leen" of „Oma" verzorgden en die zich voor het merendeel niet vermomd hadden, of het moest zijn in een vrouw, ongeveer dertig jaren jonger dan zij werkelijk was, met behulp van lippenstift, poeder en zwartsel.

Om half elf in de avond kwam mijnheer Phileas Baxter in hoogsteigen persoon eens een kijkje nemen. Hij was niet in uniform maar droeg een rok, die zeer waarschijnlijk de groeiende omvang van zijn lichaam in de laatste jaren niet had kunnen bijhouden en overal zo

zeer spande, dat men zich vol schrik afvroeg, of de naden het wel zouden uithouden.

Als de journalisten wat minder aan de champagne en wat meer aan hun beroep hadden gedacht, dan zouden zij allicht achterdochtig zijn geworden, wegens de bleekheid en de klaarlijkkelijke zenuwachtigheid van de politiechef, die zo menigmaal het onderwerp van hun bedekte spot was geweest.

Maar niemand lette op hem en binnen vijf minuten was hij weer verdwenen — tenminste uit de grote danszaal.

In zijn plaats echter kwamen er zes heren opdagen, die niemand kende, die slecht zittende smokings droegen, uit welker te korte mouwen grote rode en blijkbaar zeer stevige handen staken.

Maar al werd er pret gemaakt in die feestzaal, een verslaggever is nooit geheel buiten zijn beroep en binnen enkele minuten was het bekend, dat er zes detectives in de zaal aanwezig waren.

Daar niemand dit begreep, of het nut er van scheen in te zien, werd er al zeer spoedig gefluisterd en toen werd er ook al over gepraat.

Een mooi, levendig, blond meisje, pas een week tevoren als verslaggeefster bij de Times aangesteld, hetgeen in Londen ongeveer het hoogst-bereikbare is voor een eerzuchtige journalist, begon haastig rond te lopen, totdat zij een lid van het bestuur gevonden had, een dikke heer, die veel last scheen te hebben van de warmte en hem meetrok naar een hoekje, waar zij hem als het ware vastwigde tussen twee muren en een grote palm en vroeg daar op de man af:

— Wat heeft dat te betekenen, Harold? Wat is er aan het handje, zoeken ze iemand?

Wie? Wat? Welke? vroeg de dikke Harold Snipe, verwilderd om zich heen kijkend, waar heb je het over?

— O, alsjeblijft geen uitvluchten! Als er wat gaande is, moet ik het het eerst weten! Waarom zijn ze hier?

— Maar wie? riep de dikke heer wanhopig en het meisje verbaasd aanzien.

— Kom, die zes kerels van Scotland Yard! Twee heb ik er zelf dadelijk herkend, van dat inbraakje aan het Strand, verleden week en de jongens zeggen, dat er vier anderen ook, detectives zijn!

De dikke man keek nu werkelijk verwonderd en herhaalde toonloos:

— Detectives? Echte?

— Ja zeker, echte! Wat doen ze hier? Verwachten jullie iets?

— Ik verwacht alleen maar een glas champagne! klaagde Harold Snipe. Ik loop er al een half uur naar te zoeken. Een bestuurslid, nota

benel! En ik weet van niets, ik weet volstrekt niets van detectives. Vraag het hun zelf!

De kleine, blonde Coleen Harrison wendde zich ongeduldig van de dikzak af, draaide zich zonder een woord te zeggen om en liep regrecht toe op een van de zwaargebouwde mannen in smoking.

Zij greep hem bij de enige knoop, die het kledingstuk bezat en begon dadelijk weer met haar radde stem:

— Geen geheimen voor mij, Poole! Je kent me — Coleen Harrison van de Times. Biecht maar eens op, oude jongen — wat voer je hier uit, jij en je vijf maats? Worden we opgeblazen? Komen er communisten met helse machines? Vooruit er mee, waaraan hebben we de eer van jullie bezoek te danken?

De detective streek eens over zijn dikke knevel, grinnikte een beetje en zei toen:

— Kom, juffrouw Harrison, u zult het zelf even goed weten als ik.

— Wat weten? Ik weet niets! zei het lieve kind, stampvoetend. En ik spring zo aanstonds uit elkaar, als je mij nog lang laat wachten!

Er vertoonde zich een trek van verbazing op het gelaat van de man, toen hij hernam:

— Maar de leden van de vereniging zullen toch zelf wel weten, wie hun bestuur heeft uitgenodigd?

— De leden zijn zo onkundig als pasgeboren kinderen! riep Coleen ongeduldig. Wie heeft het bestuur dan uitgenodigd! Koning George? of... of... de koning van Zweden?

— Kom juffrouw, u houdt mij voor het lapje, verweet de detective haar. Omar Toekan komt hier, met zijn broer Djalín.

Het mooie verslaggeefstertje maakte een grappige beweging met haar armen, vertrok haar bewegelijk gezicht tot een grijnslach en zei:

— Nu weet ik ineens alles! Je kunt zeggen, dat mij een licht opgaat! Omar Toekan komt hier! En nu denk je zeker dat je me heel wat hebt opgehelderd? Wat is dat voor iemand — een schaakmeester, een bokskampioen, een beurskoning?

— Maar juffrouw Harrison, dat is toch de neef van Koning Abdoellah! antwoordde de detective verbijsterd, hij is een prins, en Djalín is zijn broer!

Coleen sloeg zich op een komische manier tegen het voorhoofd, probeerde te knarsetanden, wat niet lukte en zei melodramatisch:

— Coleen Harrison, ga jij maar weer naar je pulbblaadje terug, kindlief! Koning Abdoellah! Welzeker heeft hij een neef en welzeker heeft die een broer! Maar ik wil mijn hoofd opeten, als ik wist dat die hier kwamen!

— Maar het bestuur zal hen toch wel hebben uitgenodigd! zei Poole weer.

— Mogelijk, maar dan is het een geheim, dat uitstekend bewaard is gebleven en dan heeft mijn waarde secretaris Harold Snipe kwaliteiten, die ik hem volstrekt niet had toegeschreven — want dan is hij een prachtige toneelspeler of een aartsleugenaar.

Poole haalde de schouders op en hernam:

— Misschien moest het een verrassing blijven. In ieder geval — ze komen hier, de prinsen, en als ik nog ogen in mijn hoofd heb en een prins van een geitenbok kan onderscheiden, dan komen ze daar aan!

Inderdaad verschenen juist op dat ogenblik bij een der twee grote deuren, die van de zaal toegang tot de gang gaven, een tweetal mannen, reeds op het eerste gezicht kenbaar als vreemdelingen, niet alleen door hun kleding, maar ook door hun donkerbruine gelaatskleur.

Beiden waren gehuld in een soort overkleed van de fijnste, sneeuwwitte zijde, en droegen op het gitzwarte, sluike haar een fraai gebonden hoofddoek van dezelfde stof, dulbend genaamd.

Er viel geen ogenblik aan te twijfelen of daareven waren Omar Toekan en zijn broeder Djalín binnen getreden.

En onmiddellijk van hun persoon moest de blik wel gaan naar de prachtige safier van buitengewone grootte, die glansde en fonkelde aan de voorzijde van de dulbend, die de grootste der beide mannen droeg, die dus waarschijnlijk prins Omar was.

En prinselijk was hij zeker, zelfs voor een Oosterling! Hij bewoog zich met vorstelíjke gratie en zijn minste gebaren waren sierlijk.

Hij bleef een ogenblik glimlachend staan bij de deur en tussen het gekroes van zijn pikzwarte baard en zijn knevel blikkerden zijn witte tanden.

Het was duidelijk te zien dat de plotseling ingetreden stilte en de verwondering van het publiek hem genoeg deden.

Hij sprak op zachte toon haastig in een volkomen vreemde taal enige woorden tot zijn broeder, die een weinig verlegen naast hem was blijven staan en toen gingen beiden langzaam met hoog opgericht hoofd de zaal in, nu en dan vol bewondering stilstaande, of luid lachende bij het zien van een buitensporig costuum.

De beide prinsen schenen geen gevolg te hebben.

Laat het aanstonds gezegd zijn, dat slechts zeer weinigen in die grote zaal dadelijk begrepen wie die twee mannen in witte zijde waren — en dat waren alleen de zes detectives, de kleine Coleen en misschien nog enkelen, die van de zaak afwisten.

Maar alle anderen geloofden stellig, te doen te hebben met uitstekend vermomde journalisten, die hun rol prachtig speelden.

Die mening moest echter spoedig plaats maken voor een andere, toen de feestgangers bemerkten, dat geen enkele Londenaar in staat zou zijn, deze twee prinsen in edele gratie en hoogmoedige bevalligheid te evenaren!

Maar daar was in de allereerste plaats de fonkelende safier! Het was eenvoudig ondenkbaar, dat welke journalist dan ook, hoe goed hij ook werd betaald, in staat zou zijn, zich zulk een juweel aan te schaffen! Want dat de steen echt was — zelfs de leek kon er niet aan twijfelen!

De bewondering veranderde dus al heel spoedig in verwondering, maar Coleen zorgde voor een zeer spoedige verspreiding van het bericht, dat zij zoëven uit de mond van Poole had vernomen.

Het was een feestavond, concurrentie werd hier niet geduld en het bericht was voor iedereen!

Zo wist dus binnen tien minuten die hele zaal, dat daareven Prins Omar Toekan en prins Djalín, zijn broeder, neven van Koning Abdoellah de feestzaal waren binnen getreden.

Maar daarbij bleef het niet.

Want ternauwernood had het totaal overblufte bestuur gelegenheid gevonden, zich althans gedeeltelijk te formeren, nadat de leden uit alle hoeken van de drie zalen waren bijeengeschreeuwd en nauwelijks had de voorzitter, een lange en zeer bijziende heer, een korte toespraak beëindigd, of het bericht deed de ronde, dat zoëven Lady Pontifex met bijna haar gehele familie was binnen getreden!

Dat was een zaak van geen gering gewicht, want mylady was niet alleen buitengewoon rijk, maar ze was Peeress of the realm en had dus recht op een zetel in het Hogerhuis en bovendien was zij de echtgenote van een der grootste aandeelhouders, zo niet de grootste, van de combinatie, die tien of twaalf van de meest invloedrijke Engelse dagbladen bezit.

Mylady was op dat tijdstip drie en zestig jaar, hetgeen haar volstrekt niet belette zich te kleden als een meisje van achttien, in een avondjapon, geheel gesneden volgens de „New Look” en spottende met alle textielschaarste, kort geknipte haren, goud lederen schoentjes en rood geverfde lippen.

Naast haar bevond zich haar oudste dochter, gravin Lamartine en aan haar andere zijde schreed mevrouw Priscotti, de echtgenote van een theekoning, die eveneens betrokken was bij de exploitatie van een tweetal grote dagbladen.

Dan was er voorts nog een nicht, met haar echtgenoot, een heer met een onbeduidend

uiterlijk en die een post bekleedde op een der ministeries, benevens een knaap van een jaar of vijftien, met een brutaal, hoogmoedig gezicht. hetgeen waarschijnlijk nodig was, om zijn verlegenheid te verbergen over het feit, dat hij voor het eerst een lange broek droeg.

Wat het eerst opviel bij deze ganse, hoofdzakelijk vrouwelijke karavaan, was de overstelpende overvloed van juwelen, waarmede de dames zich behangen hadden.

Vooraf Lady Pontifex straalde letterlijk als een zon.

— Een berg van licht! spotte Coleen onmiddellijk, nadat zij de indrukwekkende, invloedrijke dame had zien binnen stappen.

— En allemaal van ons zweet en bloed! fluisterde venijnig een vrouwelijke collega naast haar.

— Zeg dat niet, lieve kind! Al werkten honderd van ons als koelies een vol jaar lang, dan konden wij toch nog niet bijeen pennen, wat die amazone daar alleen maar in haar rechteroor draagt — dat overigens te groot is, het spijt me, dat ik het moet zeggen. Ach, had ik toch maar een van die heerlijke robijnen, waarmee zij daar pronkt!

— Vraag er haar om! zei haar collega schamper.

— Beste kind, je kon evengoed aan een kaartjesautomaat op een station vragen om goudstukken te spuwen! Gul is ze niet, onze dierbare Lady! En ieder jaar verschijnt ze op ons bal, quasie moederlijk, beschermend, als de lieve fee, die over ons arme pennelikkertjes waakt!

— Een fee met een onderkin! zei de collega haatdragend.

— Twee onderkinnen! Maar wat doet het er toe? Straks zul je onze knapste jongens om haar heen zien draaien, pluimstrijkend en pootjes gevend, want om derwille van de smeer likt de kat de kandeleer. Je weet immers, dat ze haar man om haar vinger windt?

— Bedoel je die vinger met de vijf ringen eraan?

— Neen, kindlief, de pink! Dat is de enige die

onberingd is. Kom haast je en schaar je onder haar gevolg, want bij Lady Pontifex geldt juist hetzelfde wat ten hove gangbaar is: het is nog beter, met een boos oog te worden aangezien, dan in het geheel niet gezien te worden!

— Ze kan mij niets doen! zei de collega schouderophalend. Mijn blad wordt niet door haar man gecontroleerd!

— Zeg dat niet te hard! Wat vandaag niet is, dat kan morgen gebeuren! En dat gaat vooral op bij de pers.

— Waarom komen die mensen ons hier de ogen uitsteken, dat wil ik maar weten! hernam de collega weer en zij liet haar smalle vingers glijden over haar boezem, waarop geen andere versiering te bespeuren viel dan een klein gouden medaillon aan een fijn kettinkje.

Haar stem had bitter geklonken en haar ogen keken duister en bijna met haat naar die oude vrouw, die niet mooi was, niet meer geschikt om juwelen te dragen en die daar met een groot fortuin beladen was.

Maar de optimistische Coleen haalde haar mooie schouder tjes op en zei:

— Dat is nu eenmaal zo hun gebruik! Wij moeten goed voelen, dat wij de slaafjes zijn, de koelies en zij de oppermachtigen, de bonzen, de Satrapen! Maar ik laat me niet zo gauw intimideren, kindlief! Straks vlieg ik op hen af, op die schitterende troep en ga ze interviewen! En die knappe, bruine snuiter met zijn prachtige safier neem ik ook bij de kop! Je zult zien, dat deze avond mij nog promotie brengt!

— Ik wilde dat ik de zaken zo luchtig kon opvatten als jij, Coleen, zei het kleine, zwarte, magere meisje weer. Maar dat kan ik niet, ik zie alleen maar de oogverblindende pracht van die — die snobs!

— Wees voorzichtig, praat niet te hard! Als iemand van de troep je hoort, lig je eruit, wie je ook bent en je krijgt hier in Londen tenminste nooit weer een baantje, althans niet aan een krant, want dan kom je op de zwarte lijst te staan! En nu vaarwel, edele maagd — ik snel ten strijde!

HOOFDSTUK III

WAAR DE SAFIER VERDWIJNT

Zoals gezegd, er was even wat consternatie ontstaan door het plotselinge binnentreden van de Pontifexen — de „Pontifexbende“, zoals alle leden van deze familie, van den bloede en aange trouwd, zeer oneerbiedig maar altijd ook zeer zacht, door de journalisten werden genoemd.

De detectives waren een ogenblik van de wijs gebracht en wisten blijkbaar niet meer goed wat zij nu moesten doen.

Op de komst van Lady Pontifex en haar bloedverwanten immers hadden zij niet gerekend.

Zij raadpleegden elkander haastig met de blik en fluisterden toen even onder elkaar.

En de uitslag van die korte beraadslaging was de volgende: Men had hun wel speciaal opgedragen, om op Prins Omar te letten, maar niet, om zich te bemoeien met de Pontifexen. Hun plicht schreef dus voor, de bruine prins niet uit het oog te verliezen en dat was de hoofdzaak.

Een hunner werd echter afgevaardigd om een oog in het zeil te houden in de buurt van Mylady. Vijf politiemannen waren immers ruimschoots voldoende om de prins te bewaken.

Nadat Mylady enige tijd had genoten van de indruk, die haar verschijning maakte, zocht haar blik ongeduldig rond en haar lippen werden op elkaar geperst.

Het duurde haar blijkbaar te lang, alvorens er een lid van het bestuur kwam opdagen, om haar hulde te betuigen.

Juist wilde zij een scherp woord uiten, toen Harold Snipe kwam opdagen, rood, dik en bezweet en blijkbaar zeer verschrikt, dat hij Mylady bijna tien seconden had laten wachten.

Zodra hij voor haar stond, begon hij te buigen zo diep zijn corpulentie dit veroorloofde, en begon:

— Mylady — een charmante verrassing — zijn allen buitengewoon vereerd door uw komst — hadden dit niet durven verwachten — neemt u plaats, wat ik u bidden mag — neen, wacht, ik zal u zelf naar een goede plaats brengen — de

dames zullen natuurlijk dansen — ben zeer verheugd, deze gelegenheid te kunnen aangrijpen om u in kennis te brengen met bijzonder merkwaardig man — bijzonder! Prins van den bloede, hoewel bruin — koffiebruin — om niet te zeggen chocoladebruin! Hadden hem niet verwacht, maar hij is natuurlijk welkom — spreekt vanzelf — neef van Zijne Majesteit, Koning Abdoellah.

Mylady hief ongeduldig haar magere, gele hand op, die zwaar woog van ringen en viel hem in de rede:

— Beste Snipe — wanneer zul je afleren, zo te ratelen? Je haalt alles door elkaar en ik begrijp er niet de helft van! Breng mij naar een goede plaats, want ik wil een kwartier hier blijven.

Dat vooruitzicht scheen Harold Snipe tot verrukking te brengen, hetgeen hij uitdrukte door met zijn ogen te rollen, ze vervolgens ten hemel te slaan, alsof hij die wilde danken voor zoveel geluk en ze tenslotte helemaal dicht te knijpen als een jonge poes, die voor het eerst een dutje gaat doen in de zon.

— U krijgt de ereplaats vlak bij de muziek —

— Bij die verschrikkelijke troep? Lieve hemel neen! riep mylady vol afschuw.

— Zover mogelijk van de muziek af! verbeterde de ijverige voorzitter onmiddellijk. U zult ze daar nauwelijks kunnen horen.

Hij bood Mylady galant de arm, hetgeen niet zo gemakkelijk was, want zij stak op zijn minst twee hoofden boven hem uit, maar niemand zou gewaagd hebben te lachen bij de doortocht van dit zonderlinge paar, tenminste niet overluid en niet zichtbaar.

Er vormde zich een soort van geul door de dansende menigte en daardoor schreden de Pontifexen naar de overzijde van de zaal, zoals eertijds droogvoets de Israëlieten schreden door de Roode Zee.

Maar zij zouden de overkant toch niet bereiken, zonder incidentjes.

Want ijverige handen waren nog bezig met het gereed zetten van een half dozijn stoelen op een gunstig plekje, toen Lady Pontifex Prins Omar in het oog kreeg en men mag gerust zeggen, zonder overdrijving te plegen, dat zij als van de donder getroffen bleef staan.

Zij bracht haar gouden face à main voor het oog en toen vroeg zij, zonder er zich om te bekommeren, of zij soms door anderen verstaan kon worden:

— Wie is die heer, Snipe?

— Dat is Prins Omar Toekan, Mylady!

— Maar hij ziet er bijzonder goed uit! prees Lady Pontifex en een zwak blosje vertoonde zich op haar wangen, waarvan alle kunstmiddelen ter wereld de rimpels niet meer hadden kunnen verwijderen. Stel hem eens aan mij voor!

Snipe verbleekte plotseling.

Hij werd daar onverhoeds in een zeer lastig parket gebracht! Hij stamelde, zenuwachtig aan zijn klein snorretje peuterend:

— Ik vraag Mylady verschoning — maar moet het eigenlijk — moet het niet omgekeerd? Een prins — — —

In ieder geval een bruine prins! berispte Mylady hem uit de hoogte. De neef van een koning, die op een zeer wankelbare troon zit! Vooruit, vlug wat, als ik je verzoeken mag!

Er bleef de arme Snipe geen keus meer!

Hij ging op Prins Omar toe, die op zachte beschaafde, enigszins lispelende toon, maar in voortreffelijk Engels stond te praten met een paar dames en daarin blijkbaar veel behagen scheen te vinden.

Die bruine mijnheer vindt onze meisjes aardiger, dan ik eigenlijk kan toelaten! mopperde Snipe voor zich heen. Hij schijnt mij een echte Don Juan toe!

Hij was Omar Toekan genaderd, zuchtte bescheiden en begon:

— Uwe hoogheid moet het mij niet kwalijk nemen, als ik stoor, Mylady Pontifex, onze patronesse, verzoekt om de eer — ik bedoel, zou het zeer op prijs stellen, als u haar zoudt willen toestaan, ik wil zeggen, als zij in de gelegenheid werd gesteld — kennis met u te mogen maken!

Hij vond dat hij de klip handig omzeild had, bette zijn nat voorhoofd, trok zijn boord wat verder van de rode hals en wachtte in spanning het antwoord af.

Dit antwoord viel nogal kort en koel uit: het luidde eenvoudig:

— Het is goed. Ik volg u!

Hij boog voor de beide teleurgestelde dames, met wie hij had staan praten, met de volmaakte gratie van een hoveling uit de tijd, toen gratie nog op prijs werd gesteld en toen vergezelde hij

Snipe naar Mylady, die aan het hoofd van haar kleine legerschaar op hem stond te wachten.

Mylady merkte aanstonds op, dat zijn ogen niet zwart waren, zoals zij in de verte gemeend had, maar van een eigenaardige, groengrijze kleur, zoals men die ook wel aantreft bij Italianen uit het Noorden van hun land.

Maar hij was knap, buitengewoon knap, dat viel niet te ontkennen.

Het gelaat was edel gevormd, de jukbeenderen staken slechts zeer weinig vooruit, de neus had een nobele vorm en het gitzwarte puntbaardje was met grote zorg onderhouden en stond hem voortreffelijk.

Mylady hief langzaam de hand op en de prins greep die, boog er zich over heen en drukte er een kus op.

De oude dame zei met een kirtrend lachje:

— Het doet mij genoeg, kennis met u te maken, prins! Mag men vragen hoe u eigenlijk hier komt?

— Zeer eenvoudig, Mylady — ik heb steeds veel belang gesteld in journalisten, maar vooral in feesten, waarop men verkleed verschijnt en die men in ons land geheel niet kent. Eigenlijk heb ik mij zelf uitgenodigd, — maar deze heer is wel zo vriendelijk geweest, mij niet weer weg te zenden!

— Lieve hemel, daar heb ik natuurlijk niet aan gedacht, riep Snipe verschrikt uit. Maar als Mylady het toestaat, dan zou ik nu gaarne — andere plichten roepen mij — ik hoop, dat de kennismaking van weerszijden — — —

— Snipe, wat ik je bidden mag, hou je mond, en praat niet zulke onzin! Ga maar gerust heen — ik hoop dat Zijne Hoogheid mij het genoeg wil doen enige tijd in ons midden te blijven!

Omar boog zwijgend en toen werd hij voorgesteld aan de andere leden van de familie Pontifex.

Terwijl dit geschiedde kwam zijn broeder Djalín zich bij de groep voegen en ook hij scheen grote indruk te maken op Mylady.

Gezamenlijk nam men plaats op de gereedgezette stoelen, van waar men het bonte gewoel in de voornaamste zaal ongestoord kon gadeslaan.

Maar men zat er nog geen minuut, of een mooi, blond en levendig meisje in de dracht van een herderinnetje van Watteau, kwam toelopen, gewapend met twee voorwerpen die al heel weinig bij haar mooi costuumpje schenen te passen — een kleine vulpen en een even klein bloknotje.

Het was Coleen Harrison die onmiddellijk begon te ratelen:

— Ik hoop dat u het mij niet kwalijk neemt Mylady, en u ook niet, Hoogheid, maar de

gelegenheid is te mooi, om ze voorbij te laten gaan. Jammer dat ik mijn kiektoestel niet bij mij heb. Wilt u mij een paar vragen toestaan?

Mylady keek wat zuur, blijkbaar uit haar humeur omdat zij gestoord werd en antwoordde:

— Beste juffrouw Harrison, maak het alsjeblieft zo kort mogelijk! Dit is een feest, en u kon wel even eens niet aan uw beroep denken!

— Maar ik denk er juist altijd wel aan, Mylady, riep Coleen op een grappig, klagend toontje. Ik kan er heus niets aan doen. Zegt u mij eens, Hoogheid, is die kokkert van een safier op uw hoofdhoek echt?

Mylady zowel als gravin Lamartine en mevrouw Priscotte slaakten een kreet van afgrijzen en verontwaardiging, maar Omar zelf glimlachte, maakte de gouden speld los, waarmede de steen op zijn hoofddekseel bevestigd was en reikte hem aan het meisje toe met de woorden:

— Als u verstand van edelstenen hebt, Miss, dan kunt u zich nu zelf overtuigen. Maar als u vreest geen deskundige te zijn — misschien is er in deze zaal wel iemand, die u kan inlichten!

Coleen zag zeer goed, dat Mylady haar een woedende blik toewierp, maar zij zette zich schrap, bekeek de prachtige steen met grote aandacht, liet hem schitteren in het licht en gaf hem toen terug met de woorden:

— Hij is prachtig, heerlijk mooi! En hij is zeker echt! U moet niet boos zijn, Hoogheid, als ik er naar vroeg, want het is mijn beroep, en het komt tegenwoordig maar al te dikwijls voor, dat zelfs prinszen van den bloede namaak dragen!

En weer klonk de scherpe stem van Mylady, die zeide:

— Het spijt mij, juffrouw Harrison, maar als u in uw vak vorderingen wilt maken, dan zult u zich toch wat beter van de verschillende dingen op de hoogte moeten stellen! Ik dacht dat het vrijwel algemeen bekend was, dat Prins Omar Toekan twee buitengewoon fraaie en volmaakt eendere safieren heeft bezeten, waarvan er omstreeks een jaar geleden, helaas, een werd gestolen! Is het niet zo, Hoogheid?

— Zo is het, Mylady! antwoordde de prins met een melancholieke glimlach, terwijl hij door zijn broeder de prachtige steen weer op zijn tulband liet bevestigen. Dat verlies heeft mij zeer veel leed gedaan, maar ik hoop nog steeds de gestolen steen terug te krijgen. Hij is bijna onverkooptbaar, dunkt mij, al was het slechts door zijn buitengewone grootte.

— Daar heb ik niets van geweten! stamelde de arme Coleen bloedrood. Ik ga morgen dadelijk een studie maken van safieren en andere edelstenen.

— Doet u dat, juffrouw Harrison, dan kunt u wat beter beslagen ten ijs komen.

En Mylady liet deze woorden vergezeld gaan van een koninklijk gebaar, dat aan duidelijkheid niets te wensen overliet.

En mistroostig stak Coleen het nutteloze bloknootje maar weer op en ging heen, na een diepe buiging te hebben gemaakt.

— Een zeer bekoorlijk meisje! prees Omar, het aardige figuurtje volgend met zijn grijze ogen.

— Een gans! verklaarde Mylady kortaf. Een meisje, dat geen manieren kent. En die onwetendheid betreffende uwe juwelen! A propos, Prins — mag ik vragen of gij al gesoupeerd hebt?

— Neen, Mylady! Djalín en ik zijn nog niet lang hier en wij hebben daaraan nog niet gedacht. Het spreekt van zelf, dat wij er nu minder dan ooit aan kunnen denken!

En Zijne Hoogheid liet deze woorden vergezeld gaan van een blik, die weder een vlamrood bloesje deed opstijgen in de vale wangen van Lady Pontifex.

Zij zeide, haar hand op zijn arm leggend:

— Dan moeten gij en uw broeder ons het genoegen doen, met ons te souperen, prins! Deze jaarlijkse feesten van onze mensen staan er voor bekend, dat men er uitmuntend serveert. En er is een afzonderlijke, intieme souperzaal.

De beide prinszen bogen; allen stonden op en het gehele gezelschap begaf zich, terwijl men ruim baan maakte, alsof het de doortocht van de koning met zijn gevolg gold, naar de eetzaal, die enige treden hoger gelegen was dan de danszaal en waar een groot aantal met fijn damast gedekte tafeltjes stonden.

De zaal was met schotten in afzonderlijke vakken verdeeld, Mylady keek zoekend rond en liep toen op haar magere, verre van rechte benen vlug toe op een tafel aan het eind van de zaal, waaromheen vijf stoelen gerangschikt waren.

Op haar bevelende toon zei zij tot de knaap, die zich in haar gezelschap bevond, maar nog geen enkel woord gezegd had:

— Jij zult nog wel geen trek hebben in eten, Henry en je bent lastig. Ga maar wat dansen met onze mensen.

„Onze mensen“ was blijkbaar de gangbare uitdrukking onder de Pontifex, om de dames en heren van de pers aan te duiden, want de jongen vroeg niet verder, haalde lusteloos zijn smalle schouders op en slenterde weg.

Djalín had reeds een kellner gewenkt en men stelde het uitmuntende souper samen, dat reeds een ogenblik daarna geurig en smakelijk op de tafel geplaatst werd.

Daarop trok de kellner zich bescheiden terug en het souper nam een aanvang. Intussen werd er daarbinnen lustig op los gedanst en geen van

„onze mensen” scheen nog lust te gevoelen, dit opwindend vermaak prijs te geven voor een plaats aan een der souper tafels.

Het kon slechts weinige minuten van middernacht af zijn en men begon zich algemeen reeds te verbazen over de lange duur van het verblijf van Lady Pontifex en ondeugende opmerkingen te maken over de aantrekkingskracht van Prins Omar Toekan, toen deze zelf plotseling op de drempel van de gangdeur verscheen en naar iemand scheen te zoeken. Voor zover dat voor iemand met een bruine gelaatskleur mogelijk was zag hij zeer bleek en hij scheen aan een grote opwindning en woede ten prooi.

Zijn stem had een scherpe klank, toen hij boven het geluid van het orkest uitriep:

— De detectives! Waar zijn de ezels? Ik ben bestolen — mijn safier is verdwenen!

Ofschoon niemand dit bevolen had, zweeg de muziek onmiddellijk en het dansen hield op, eerst in de onmiddellijke nabijheid van de prins, geleidelijk voortgaande tot in de verste hoeken van de zaal, zoals de golven van de branding uitvloeiën over het strand.

Het was zo stil dat men de snelle ademhaling van een paar vermoeide dansers duidelijk kon horen.

Iedereen keek naar de prins.

Zijn hoofddoek was van voren gescheurd en de prachtige safier was verdwenen.

Zijne Hoogheid keek met wilde blikken om zich heen en vervolgde hees:

— Zoëven ben ik in een der gangen plotseling aangerand op een duistere plek door een man, die ik niet herkend heb en die met zijn ene hand mijn steen wegrukte, terwijl hij mij met de andere in het gelaat stompde! Waar zijn de detectives, die mij hadden moeten beschermen?

Er baanden zich al een paar mannen met bleke gezichten een weg door de zaal en een hunner begon stotterend:

— Het is onze schuld niet, Hoogheid! Waarlijk niet! Wij hadden ons opgesteld bij de deur naar de eetzaal en keken voortdurend naar u, maar Lady Pontifex zond haar oudste dochter naar ons toen en beval ons heen te gaan. Zij zei, dat wij overbodig en lastig waren. Wij mochten na een half uur weer terug komen, zei zij. Zolang zou het souper zeker duren. Wij konden daarvoor niet weten dat u de souperzaal door de gangdeur had verlaten?

— Ik heb dat nu eenmaal wel gedaan en het is mij noodlottig geworden! riep Omar op bittere toon. Mijn auto, onmiddellijk! Djalín, wij gaan! Je ziet nu wel hoe bitter weinig nut het heeft aan de Londense politie om bescherming te vragen! Maar ik zal haar aansprakelijk stellen!

Djalín was, zeer verschrikt, eveneens komen opdagen en hij riep nu uit:

— Ik heb de kerel niet meer kunnen inhalen, Omar! Maar, mij dunkt dat hij het huis niet verlaten kan hebben!

— Dan is nog niet alles verloren! schreeuwden de detectives opgewonden. Niemand mag deze zaal verlaten, om te beginnen! Kom inede. Hicks, dan zullen wij een onderzoek instellen. Roep de anderen. Ik zal telefoneren om manschappen. De portier moet gewaarschuwd worden en mag niemand het huis uit later gaan. Hoogheid, het spijt ons meer dan wij zeggen kunnen — — —

— Het is goed! viel Omar Toekan hem heftig in de rede. Kom, Djalín! Wij wachten berichten in ons hotel.

En met die woorden sloeg hij de arm om de schouder van zijn broeder en verdween uit de feestzaal, zonder nog iemand met een blik te verwaardigen.

De vier detectives waren onmiddellijk in de weer om de nodige maatregelen te nemen. Het bestuur van de feestvierende vereniging werd er voor aansprakelijk gesteld, dat niemand de zaal verliet, voor zover mogelijk en toen snelden twee hunner de treden op naar de souperzaal.

Slechts weinige tafeltjes waren bezet en aan het verste, een paar meters verwijderd van de zijdeur, waardoor prins Omar te onzaliger ure de zaal had verlaten, zat de gehele familie Pontifex nog rustig te souperen, alsof er geen wolkje aan de lucht was. Blijkbaar hadden zij niets gemerkt van de plotseling ingetreden stilte in de feestzaal, in tegenstelling met een twintigtal andere soupeerders, die dicht bij de grote doorgangen hadden gezeten en met hun servet in de hand verbaasd waren komen kijken wat die stilte te beduiden had.

De beide detectives liepen regelrecht op het tafeltje toe en een hunner begon hikkend:

— Het spijt mij, Mylady, dat wij u moeten lastig vallen, maar er heeft zich zoëven een ernstig incident voorgedaan met uw gast. Zijne Hoogheid Prins Omar — — —

Hij hield midden in de zin op en keek met de grootste verbazing naar Lady Pontifex, die zelfs niet had opgekeken en onbewegelijk was blijven zitten, alsof haar de zaak niets aanging.

— Mylady, de safier van de prins is gestolen en — — —

Toen hield de man weer op en stiet een doffe kreet uit van verbazing en schrik. Er moest iets heel ernstigs met Mylady gebeurd zijn, want zij bleef nog altijd stijf als een paal zitten, recht voor zich uitstarend, als een panopticumbeeld, met haar vork in de ene hand, de pink stijf over-

eind en haar andere hand naast het half gele digde bord gespreid.

De blikken van de detective bleven voor een oogenblik op die gele, rimpelige hand gevestigd en zijn ogen werden zo groot als stuiters

Want die magere vingers, die hij overladen wist met ringen, waren daarvan op dit oogenblik even ontbloot als zijn eigen!

Toen zag hij dat ook de kleine diamanten diadeem uit het rosgeverfde haar verdwenen was, het parelsnoer van de schrale hals, de armbanden van de dunne polsen, de prachtige stenen uit de oren, die de ondeugende Coleen zelf „te lang“ had geoordeeld

Hij wendde langzaam zijn bleek gezicht naar zijn collega, die zelf roerloos stond toe te zien en stamelde als verpletterd:

— Uitgeplunderd! van top tot teen beroofd! En niet alleen zij, maar ook haar dochters!

— En ze bewegen zich niet! Goede hemel, ze zullen toch niet dood zijn?

maar! Maar het zal een kunst zijn, om ze wakker Dood? Praat geen onzin! Ze slapen alleen te krijgen! Nu, daar zit wat voor ons op, Brown!

— Maar — maar — begon Brown te stotteren, dat kan toch niemand anders gedaan hebben dan — die Omar zelf!

— Ben jij daar zo zeker van? Het kan gebeurd zijn, terwijl hij weg was!

— Maar zijn broeder zat er dan toch bij! Die zou toch wel gewaarschuwd hebben, geroepen, als er iets bijzonders met de dames gebeurd was?

— Maar als je gelijk had Brown, dan zou die prins helemaal niet zelf bestolen zijn, dan was die safier misschien niet eens echt, dan waren die prins en zijn broer evenmin echt, dan — —

De arme politiemann kon de zin niet beëindigen, maar woelde woest met beide handen door zijn haren en zei een zeer lelijk krachtwoord tot de dodelijk ontstelde Harold Snipe, die zoëven het trapje was opgestruikeld, om te vragen, „wat er gaande was!“

HOOFDSTUK IV

DE WANHOOP VAN MIJNHEER BAXTER

Het is onmogelijk, zelfs maar bij benadering de wanhoop te beschrijven van mijnheer Baxter, die zich juist ter ruste wilde begeven en zich reeds in zijn flanelen pyama gestoken had, toen omstreeks half een in de nacht de telefoon in zijn slaapkamer hem deed opschrikken door haar schrill gerinkel.

Vijf minuten later wist hij met volkomen zekerheid, dat zijn borst voorlopig wel niet gesierd zou worden met een orde van „De Ster van het Oosten” of van „De Stervende Zwaan” of van „De Rijzende Zon”. Hij liet zich kreunend op een stoel neerzakken en hij moest even tot zich zelf komen, vóór hij kon antwoorden:

— Hicks, die zaak moet grondig onderzocht worden! Tot het bittere eindel! In staat van volkomen verstijving, zeg je? En dat Lady Pontifex die zoveel aanhangers heeft in het Lagerhuis en die een deel van de pers controleert! Het is om dol te worden! En al haar juwelen weg? Haar dochter ook? Het noodlot behandelt mij wel wreed! Een nauwgezet onderzoek, hoor je? Spaar geen moeite of tijd! Haal desnoods geheel Scotland Yard uit bed — tot aan de rang van inspecteur, wel te verstaan. Ik zelf ga nu slapen — ofschoon ik bang ben, dat er van slaap niet veel zal komen, Hicks — neen, niet veel! Morgenochtend moet ik onmiddellijk rapport hebben — en geve de hemel, dat de zaak dan is opgehelderd en die arme Lady Pontifex weer in het bezit is gesteld van haar juwelen! Wat praat je van een valse Omar Toekan, Hicks? Ik heb een briefje van hem in mijn bezit! En denk je, dat een dief met een safier ter waarde van zeventig duizend pond sterling op zijn pet loopt, op zijn muts, of hoe zo'n hoofdpijndoek heet? Nu, volg dan ook dat spoor, Hicks! Doe je best, Hicks!

Met een wanhopig gebaar hing mijnheer Baxter de telefoon weer op de haak en zocht zijn bed op.

En de ellende van deze nieuwe tegenslag zou hem stellig ook een groot deel van de nacht uit de slaap hebben gehouden, als niet een half dozijn whisky soda's gezorgd hadden voor een soort van tegengift, dat hem althans nog enige uren deed slapen.

De volgende morgen echter was zijn humeur

afgrijselijk slecht, toen hij opstond, vroeger dan gewoonlijk, zich haastig kleeedde, ontbeet, zijn huishoudster uitschold en naar Scotland Yard reed in de politieauto, die hij had laten voor-komen.

Niet zodra was hij zijn kantoor binnen getreden, of hij vroeg nors aan zijn secretaris, zonder hem zelfs te groeten:

— Iets nieuws, Marholm?

— Goede morgen chef! zei de kleine, magere secretaris, beleefd. U hebt het natuurlijk over de safier? Er is in zoverre iets nieuws, dat Omar Toekan gisteren geen voet in Londen heeft gezet, evenmin als zijn broeder Djalín. Daaruit vloeit voort, zou ik zeggen, dat de twee mannen, die gisteren op het bal van de pers waren, alles kunnen zijn geweest wat zij willen, maar heel zeker geen neven van koning Abdoellah!

Het bleef even stil in het vertrek en men hoorde niets anders dan het trommelen van Baxters vingers op het blad van zijn schrijftafel.

Het was duidelijk aan zijn gelaat te zien, dat hij zijn hersens tot het uiterste inspande en Marholm volgde met zijn kleine, onderzoekende muizenogen aandachtig alle veranderingen op het brede vlezige gelaat van zijn chef.

Deze barstte tenslotte uit, met een laatste, heftige vuistslag:

— Dan is natuurlijk dat briefje vals geweest?

— Daaraan valt niet te twijfelen, chef.

— En het doel van de kerels was, de aandacht van de detectives tot zich te trekken, om des te gemakkelijker hun slag te slaan met de Pontifexen.

Marholm krabde zich op zijn reeds kaal wordend hoofd, legde toen een vinger naast zijn grote, scherpe neus, zodat hij er uitzag als een marabou die in diep gepeins op één poot staat en zei toen langzaam:

— Het is mogelijk, Chef — maar hier hapert toch iets!

— Wat hapert er dan voor den drommel?

— Hoe wisten die twee mannen zo zeker, dat de Pontifexen zouden komen?

— Omdat zij geen bal van de pers overslaan, uilskuiken! En dan dragen zij steeds hun gehele vracht diamanten, — dat de duivel hen hale!

— Ik ben bezig aan een rapport over de zaak,

— moet die laatste opmerking van u er ook in?
Baxter wierp zijn secretaris een duistere blik toe en verklaarde toen:

— Ik zou je aanraden, Marholm, geen grapjes te maken. Ik ben niet in de stemming. Er zal heel wat te doen zijn, denk ik!

Dit laatste had Baxter zeer goed ingezien, want het woord had nog nauwelijks zijn mond verlaten, of de telefoon rinkelde en hij kreeg te doen met een Lord Pontifex, die letterlijk door het dolle heen was en bij hoog en laag verzekerde, dat hij de politie aansprakelijk zou stellen, wanneer de aan zijn vrouw en dochters ontstolen juwelen niet binnen vier dagen ter plaatse waren en de daders waren gevonden.

Mylady was pas zoëven uit hare verstijving ontwaakt en klaagde nu over barstende hoofdpijn. Van zijn beide gehuwde dochters kwamen dezelfde berichten binnen.

Het drietal lag thans nog in het ziekenhuis, en Zijn Lordschap nodigde mijnheer Baxter uit, zodra zijn drukke bezigheden hem dit veroorloofden, persoonlijk in ogenschouw te komen nemen, wat de gevolgen waren van de nalatigheid, het gebrek aan ijver, om niet te zeggen de ezelachtigheid van de Londense politie.

Mijnheer Baxter slikte dit alles gewillig en deed de toezegging, dat hij hemel en aarde zou bewegen, om de daders, zowel als de juwelen te vinden.

Nauwelijks was dit gesprek afgelopen en had Baxter zich, uitgeput, weer in zijn stoel laten vallen, of inspecteur Drexler en detective Hicks traden bijna tegelijkertijd binnen, om rapport uit te brengen.

En mijnheer Baxter luisterde, onbeweeglijk en somber als de Sfinx, naar het volgende:

— Van de daders was nog niet het geringste spoor te ontdekken. Zij hadden het huis langs de gewone uitgang verlaten en waren zeer waarschijnlijk in hun eigen auto weggereden, want geen enkele taxi-chauffeur uit die wijk of van een der omringende standplaatsen had twee heren met een bruine gelaatskleur en witte kleren vervoerd.

Men had reeds onderzoek gedaan bij honderden kamerverhuurders en hoteleigenaars, maar niemand had twee verdachte vreemdelingen gehuisvest en nergens werden de twee mannen vermist — waaruit wel duidelijk bleek, dat de twee schrandere dieven met hun buit de wijk hadden genomen, zeer waarschijnlijk naar het buitenland.

Dit laatste echter zou hun niet zo gemakkelijk vallen, want natuurlijk was onmiddellijk naar alle stations van Londen geseind, om nauwkeurig toezicht te houden op alle vertrekkende reizigers.

Het zou echter een wanhopig moeilijke zaak

zijn, want het stond nu wel vast, dat men hier te doen had met twee buitengewoon bekwame langvingers, die zich vermomd hadden en die blank waren van gelaatskleur en naar alle waarschijnlijkheid zonder baardgroei.

Hoe moest men die terugvinden onder de duizenden vreemdelingen, die iedere dag van Londense stations vertrekken?

Baxter had de beide mannen tot het einde laten uitspreken, dacht na en zei toen:

— Het heette, dat die nagemaakte Omar zelf op een duistere plek van de gang beroofd was van zijn safier. Dat was natuurlijk maar een voorwendsel en die safier is van glas geweest!

— Pardon chef, dat is juist het zonderlinge — die safier was volkomen echt, daaraan valt niet te twifelen! zei inspecteur Drexler. Ik heb zoëven mevrouw Harrison van de Times bij me gehad, die verklaarde, absoluut zeker te zijn, dat de safier echt was. Zij heeft de steen in de hand mogen houden, en zij blijft pertinent bij haar verklaring. Maar ook Lady Pontifex zelf verklaart bij hoog en laag, dat de steen echt was — en men kan haar toch onmogelijk deskundigheid op dit gebied ontzeggen! Ook haar dochter heeft de steen van nabij mogen zien en durfde er een eed op te doen, dat hij volkomen echt is! Sterker nog, zij verklaart met de grootste beslistheid, dat alleen Omar Toekan een safier van die grootte en van die vorm bezit — of liever bezeter heeft, want oorspronkelijk had hij er twee van, die bij elkander behoorden.

— Dat doet de deur dicht! Een juwelendief, die rondloopt met een safier ter waarde van een fortuin! brieste Baxter.

Op dit ogenblik stond Marholm op van zijn tafeltje in de hoek, waaraan hij weer was gaan werken en kwam naar zijn chef toe.

— Neem me niet kwalijk, dat ik stoor, zei hij en zijn levendig gelaat vertrok op een zonderlinge wijze en kwam vol rimpeltjes. Maar ik hoorde, dat van die safier. Mijne heren, ik geloof nu een mededeling te kunnen doen, die u misschien zal verrassen en die de zaak voor ons nog heel wat moeilijker zal maken! Inderdaad had de dochter van Lady Pontifex volkomen gelijk — Omar Toekan heeft twee safieren bezeten, die elkander volkomen gelijk waren en een daarvan werd hem een jaar geleden ontstolen op een even schrandere als stoutmoedige wijze. De dader is nooit gevat, maar ik moet u zeggen, dat het onderzoek een bepaalde kant uitging, in de richting van een zekere avonturier, die wij allen maar al te goed kennen — helaas alleen van horen zeggen!

Het bleef een korte wijle doodstil en toen kwam de naam met moeite over de lippen van mijnheer Baxter, die kreunend stotterde:

— John Raffles — de onvindbare!

— Niemand anders, chef, hernam Marholm. Het is buiten kijf, dat Raffles in het bezit is van een der safieren.

— Maar voor de duivel, als dat zo is — waarom is dan geen van de detectives op het denkbeeld gekomen, dat die bedrieger van gisteravond, die de vermiste safier droeg, niemand anders kon zijn dan die driewerf vermaledijnde die tienwerf. . . .

Mijnheer Baxter stikte bijna. Hij kon onmogelijk verder spreken. Maar Marholm zei rustig:

— Chef, er waren twee safieren! De prins had er nog altijd een en wie zou op het denkbeeld komen, dat zelfs een Raffles de onbeschaamdheid zou hebben, zich na zulk een korte tijd in het openbaar met een gestolen safier van zulk een opvallende grootte en gedaante te vertonen?

Baxter zei niets. Hij zat daar met het hoofd op de borst en zijn dubbele onderkin werd duidelijk zichtbaar.

Eindelijk kon hij er met moeite uitbrengen:

— Doe alles wat maar mogelijk is, om deze zaak op te helderen. Let niet op het geld. Van geld gesproken — op welk bedrag worden de gestolen juwelen van de Pontifexen geschat?

— Volgens een ruwe en waarschijnlijk te lage raming op 85.000 pond, chef! antwoordde Drexler. Oorspronkelijk zijn ze veel duurder geweest.

— Vijf-en-tachtig duizend pond! herhaalde Baxter stamelend, alsof hij uit een nachtmerrie ontwaakte. Wil Lord Pontifex een beloning uitloven?

— Hij heeft honderd pond uitgelooft voor aanwijzingen, die tot arrestatie leiden van de dief en nog eens honderd, als de juwelen ongeschonden worden teruggevonden!

— Reusachtig bedrag! zei Marholm, spottend. Maar ik vrees, te moeten geloven, dat hij zelfs dat belachelijke sommetje niet uit zijn brandkast zal behoeven te nemen — althans niet voor deze zaak.

Op dit ogenblik werd de deur geopend en een agent kwam melden:

— Een dame, om mijnheer Baxter te spreken!

— Wegsturen! zei de chef nors, die anders nog wel eens eerst naar het uiterlijk en de ouderdom van de bezoeker placht te informeren.

— Maar zij komt voor de zaak Pontifex, chef, zei de agent. Zij zegt, dat zij zeer belangrijke mededelingen heeft te doen, die wel eens tot arrestatie van de daders zouden kunnen leiden. Dat werkte elektriserend!

Allen keken de agent aan en Baxter kwam met een hoogrode kleur overeind en vroeg nu:

— Wat is dat voor een dame? Hoe ziet ze er uit?

— Het is eigenlijk niet helemaal een dame, chef, maar meer een — hoe zal ik zeggen — een

dametje! Een juffie, zou men kunnen zeggen. Erg fijn gekleed, dáár niet van, maar met veel poeier en nog meer parfum! Maar als ik het zeggen mag — ze ziet er verduiveld goed uit!

— Heeft ze haar naam genoemd?

— Daar vroeg ik naar en zij zei, dat het er niet op aankwam en dat zij u haar naam desnoods wel zelf zou zeggen. Zij weet waar die vent van oisteren uithangt!

Dat was natuurlijk genoeg!

Mijnheer Baxter beefde letterlijk van het hoofd tot de voeten van zenuwachtige opwindung, toen hij beval:

— Onmiddellijk binnen laten! Drexler; blijf in de buurt, want ik zal je misschien aanstonds nodig hebben. Kies vast een paar van je sterkste agenten en neem er liever tien dan zes! Laat die dame binnen, agent!

Drexler en Hicks verlieten haastig het vertrek en een oogenblik later trad daar een nog jonge vrouw binnen. Baxter had te veel verstand van vrouwen, om niet aanstonds te zien, dat de agent in zijn eenschins vage omschrijving juist bijzonder duidelijk was geweest. Het was geen dame, maar een dametje.

Zij had een heel knap gezicht, maar dat was sterk opgemaakt, een pagekopje, met wat al te sterk krullend en wat al te rotblond haar, bijgetekende wenkbrauwen, karmijnrode lippen en met kool aangezette wimpers, terwijl de bovenste oogleden blauw waren gemaakt, om de blauwe ogen der te meer te doen schitteren en groter te doen lijken.

De kleren waren ook opzichtig, maar zeker heel duur geweest, ragijne nylon kousen omsloten het welgevormde been. Zij droeg zwarte glacé handschoenen en in een der handen hield zij een zeer fraaie handtas, met goud en parelmoer bewerkt. Een fluwelen kapje, met een zilveren gesp versierd, sloot het krullende haar af.

Haar bewegingen waren zeer levendig en sierlijk, toen zij recht op Baxter toeliep, zelfs zonder van Marholm notitie te nemen en begon met een hoge stem, blijkbaar haar best doende om zo deftig mogelijk te spreken:

— Ik heb het genoeg mijnheer Baxter voor mij te zien?

— Die ben ik, mevrouw! Neemt u plaats! zei Baxter, met een hoffelijk uitnodigend handgebaar.

De bezoeker ging zitten en begon dadelijk:

— Ik zal het kort maken, mijnheer Baxter, uit vrees dat ik eens berouw mocht krijgen. U zoekt naar de pleger van de diefstal van gisteravond — ik weet wie hij is. U wilt hem arresteren — ik weet ook wáár hij is.

Haar gezicht had, onder het spreken, een harde, wraakzuchtige uitdrukking gekregen.

HET JUWEEEL VAN PRINS OMAR

— Is u — bekend met die man? vroeg Baxter voorzichtig.

— U kunt wel in de verleden tijd spreken. Ik was zijn — zijn vriendin! Wat er gebeurd is na gister nacht gaat u niets aan. Dat zijn zaken tussen ons beiden. Maar hij heeft mij gemeen behandeld en ik zou niet Irma Kozelef zijn, als ik mij niet zou willen wreken.

Er ging een schok door het zware lichaam van mijnheer Baxter.

Irma Kozelef — de befaamde mondaine vrouw, die relaties had gehad met een zeer bekend Frans staatsman, evengoed als met een der Russische communistische bonzen, wiens naam bekend is tot in de uiterste uithoeken der wereld!

Maar hij bleef op zijn hoede en zei:

— U zegt dat u de dader kent?

— En meer dan mij lief is!

— Is het — John Raffles?

— Dat moet u zelf maar uitvinden! in ieder geval heeft hij zich niet zo genoemd, toen hij mijn vriendschap zocht, de ellendeling! En ik zou ook stellig geen woord hebben gezegd, als hij mij niet verraden en bedrogen had. Hij had mij beloofd, om mij een deel — — nu, dat doet er ook niet toe. En ik zou hier maar niet blijven kletsen, als ik u was en liever handelend optreden, anders glipt hij u nog door de vingers ook! U vindt hem op het ogenblik in mijn huis. U weet natuurlijk waar ik woon?

— Ik moet u bekennen, dat ik niet heel zeker weet — begon Baxter, onzeker verlegen.

— Ik weet wel waar de woning van madame Kozelef is, liet nu de scherpe stem van Marholm zich horen. Tenminste als u niet verhuisd bent sedert verleden jaar, toen u twee weken hier hebt vertoefd.

Met een ruk wendde de jonge vrouw hem haar gelaat toe en zij keek niet zeer vriendelijk, toen zij zei:

— Jij schijnt een heel scherp geheugen te hebben, mijnheer — eh — dinges.

Marholm haalde de smalle schouders op en zei langs zijn neus:

— Daarvoor ben ik politiemans! U woonde in Woolbridge Mansions, King Albert Road.

— En daar woon ik nóg! zei Irma Kozelef kortaf.

— En kunnen wij de bewuste daar nu vinden? vroeg Baxter gretig.

— Nu niet! Om half twee, dan komt hij bij mij lunchen!

— Terwijl u kwaad van elkander zijt gegaan? vroeg Baxter, weer wantrouwend.

Maar Irma haalde haar goed gevormde schouders op en zei minachtend:

— Geloof u soms, dat ik niet goed kan comédie spelen? Hij vermoedt niets. Hij denkt, dat ik nog altijd dol verliefd op hem ben!

Marholm had zijn nen neergelegd en zei langzaam, de vrouw scherp aanziende.

— Neem mij niet kwalijk, mevrouw, maar wij horen nu voor het eerst, dat — die man, dat John Raffles zich iets laat gelegen liggen aan — de vrouwen in het algemeen en aan dames van uw levenswandel en opvatting in het bijzonder.

Irma stond woedend op, griste haar tas van de tafel en riep, terwijl haar ogen fonkelden:

— Jij hebt het mis, mannetje, als je denkt dat ik mij hier ongestraft laat beledigen! Dan ken je Irma Kozelef niet. Wat praat je van Raffles? Weet je dan zo zeker, dat hij het gedaan heeft?

— De dame heeft gelijk! kwam Baxter ongeduldig tussenbeiden, met een boze blik op zijn secretaris. Wij hebben daarom trent geen zekerheid.

— Maar de safier — — wierp Marholm hem tegen.

— De safier, de safier! Die kan in die tijd al lang in andere handen zijn overgegaan! In ieder geval acht ik het mijn plicht van de waardevolle gegevens van mevrouw gebruik te maken! En u kunt er op rekenen, dat er om één uur tien van onze sterkste en flinkste agenten aanwezig zullen zijn in Woolbridge Mansions, King Albert Road! riep Baxter uit en zijn gehele gelaat straalde, alsof hij de langgezochte avonturier reeds persoonlijk de zware hand op de schuldige schouder had gelegd!

HOOFDSTUK V

DE ARRESTATIE

Mijnheer Baxter verkeerde in een zodanige staat van opwinding, van het ogenblik af, dat Irma Kozelef het gebouw van Scotland Yard weer verlaten had, dat het Marholm bijna niet mogelijk viel, een verstandig woord met hem te praten.

De secretaris had enige bedenkingen en als men zijn raad had opgevolgd, dan zou de vrouw onmiddellijk op dezelfde plek gearresteerd zijn, op beschuldiging van medeplichtigheid.

Daarop had Baxter echter ironisch opgemerkt:

— En wie zou dan als lokvink moeten optreden? Je begrijpt toch wel, dat de man dadelijk argwaan zou krijgen, als die vrouw op het afgesproken uur niet thuis bleek!

— Wel, dan behoefte u niets anders te doen, dan tegen half twee zes flinke kerels in hinderlaag te leggen. Bij de huisdeur!

— Geloof jij, dat zij zijn medeplichtige is en van tevoren geweten heeft van de juwelenroof?

— Daar geloof ik integendeel niets van, chef, als Raffles de dader is, want die heeft, zolang hij aan de arbeid is nog nooit een vrouw als medeplichtige gebruikt. En daarom kan ik ook niet geloven, dat hij het deed, ofschoon het mij in dat geval een raadsel is, hoe de dader aan de safier kwam!

Baxter maakte een gebaar van ongeduld en zei, zich over zijn papieren heenbuigend:

— Ik zei zoëven al, dat Raffles de steen in de loop van een jaar zeer goed van de hand kan hebben gedaan!

— Dat zou niet voorzichtig van hem zijn geweest, chef.

— Maar hij steelt toch zulke stenen niet, om er een verzameling van aan te leggen?

— In sommige gevallen doet hij dat juist wel! En ik weet niet welk voorgevoel mij zegt, dat we nog zeer zonderlinge dingen met die safier zullen beleven! Die sluwe schelm heeft hier een plannetje voorbereid en uitgewerkt — dat nog niet geheel ten einde is — of ik weet niet meer wat John Raffles vermag! Maar in ieder geval — de mogelijkheid bestaat, dat die vrouw ons kan helpen en ik wil wel bekennen, dat ik niet inzie, door welke drijfveren zij bewogen kan worden, de dader, wie het dan ook moge zijn aan ons over te leveren, als het geen

wraakzucht is! Wij zullen wel zien! Maar wij hadden haar in elk geval moeten laten volgen, daar blijf ik bij!

En met deze woorden ging Marholm weer naar zijn hoekje, verdiepte zich in zijn werk en sprak die gehele ochtend niet meer over de zaak.

Het behoeft nauwelijks te worden gezegd, dat de politie, in afwachting van de overval in King Albert Road niet stil zat en haar nasporingen voortzette. Zij bezocht alle bekende helers en opkopers van gestolen sieraden, zij loerde in de stations. Zij waakte bij de bootsteigers, maar zonder het minste gevolg.

Het spreekt van zelf, dat de meeste ochtendbladen reeds een bericht behelstden betreffende de brutale roof, waarvan de familie Pontifex het slachtoffer was geworden en van de behendige wijze, waarop de daders gebruik hadden gemaakt van de naam en de hoge positie van twee neven van Koning Abdoellah.

De minuten kropen traag voorbij en de nodige voorbereidselen werden in alle stilte genomen.

Voor alle zekerheid werd een dubbelpost van twee agenten in burger niet ver van Woolbridge Mansions geplaatst.

Dit gebouw bestond oorspronkelijk uit vier afzonderlijke huizen, die echter later bij elkaar waren getrokken. Thans geven slechts twee brede deuren toegang tot het monumentale gebouw, dat verdeeld is in een tiental ruime flatwoningen, terwijl de benedenste verdieping respectievelijk door een financiële instelling en een advocatenbureau wordt ingenomen.

De in burger geklede agenten, die op post waren gezet, hadden tot opdracht, onmiddellijk handelend op te treden, zodra een verdacht persoon kwam opdagen, maar het bleek al spoedig, dat er maar heel weinig mensen het huis binnengingen en dat waren allen vaste bewoners, die de beide agenten zeer goed kenden.

Een hunner had op aandringen van Marholm een onderzoek ingesteld bij de portier.

Inderdaad bewoonde Irma Kozelef nog altijd vijf fraaie vertrekken op de tweede verdieping van het grote huis, maar zij was sinds maanden

niet in Londen geweest, haar flat was gesloten en pas gisteren was zij haar sleutel weer komen vragen aan de portier en had zij haar woning enigszins in orde laten maken door het personeel, dat bij het huis behoorde.

Om half tien van diezelfde dag was zij er heel even geweest, in gezelschap van een Oosterling, met een zwart baardje, maar die westerse klederen droeg, met uitzondering van een witte dulbend, zoals de eigenaardig geplooidde hoofddoek der Arabieren en Syrische volken wordt genoemd.

Zij zelve had haar prachtige, ruime wagen bestuurd.

Deze mededeling verraste Marholm wel een weinig.

Want daaruit bleek immers, dat de schrandere dief zijn vermomming ruim acht uren na de diefstal nog altijd niet had afgelegd, ofschoon zijn eigen veiligheid hem toch had moeten raden, ze zo spoedig mogelijk af te leggen.

De kans bestond echter, dat hij daar nog altijd geen gelegenheid voor had gehad.

Het was even voor één uur, toen er een grote patrouillewagen in snelle vaart kwam aanrijden en die op enige afstand van het huis stil stond.

Tien krachtig gebouwde agenten sprongen vlug van de wagen. Zij gingen haastig en bijna ongezien door de reeds geopende deur — de portier was gewaarschuwd — het huis binnen.

Onder bevel van een brigadier liepen zij dadelijk naar de flat van Irma Kozelef, die hun zelf de deur opende.

Zij scheen zenuwachtig en neerslachtig te zijn en zei onmiddellijk:

— Ik hoop, dat jullie mij niet bij het zaakje nodig hebt. Half en half heb ik er al spijt van.

— U kunt er buiten blijven, madame, zei de brigadier goedig. Maar er moet natuurlijk iemand zijn, om de deur voor hem te openen, anders krijgt hij argwaan.

— Dat kan het kamermeisje immers wel doen! zei Irma haastig. Als het kan, zou ik hem liever niet terug zien!

Maar nu keek de brigadier een beetje bedenkelijk en zei:

— Ik ben bang, dat dat toch niet zal gaan, madame! Wij hebben uw getuigenis nodig. U moet toch constateren, dat wij de goede te pakken hebben!

— Als het dan niet anders kan! hernam Irma, zuchtend. Maar daarna wil ik er niets meer mee te doen hebben! Die ellendige bedrieger is zo wraakzuchtig en hij zou in staat zijn, mij in zijn verderf mee te slepen.

De brigadier keek bedenkelijker dan ooit en ging voort:

— Ik vrees, madame, dat u zich wel ter beschikking van de politie zult moeten houden. Men zal wel verlangend zijn naar een paar nadere verklaringen! Maar nu wordt het tijd, dat we onze maatregelen nemen.

De brigadier gaf op gedempte toon zijn bevelen en zijn manschappen stelden zich op de gunstigste wijze op in een paar van de vertrekken, op zulk een wijze, dat de diamantendief, zonder iets te vermoeden, de fraaie eetkamer zou kunnen bereiken. Daar zouden zij hem heel gemakkelijk door drie deuren tegelijk op het lijf kunnen vallen.

En zo viel er tien minuten later niets meer van die gehele legermacht te bespeuren. Het kamermeisje, dat nog geen uur in dienst was en die zelfde morgen was gehuurd, kreeg haar instructies, voor zover dat nodig was, om het kind niet nodeloos te verschrikken, waardoor de vrees gerechtvaardigd zou zijn, dat zij door haar angstig gezicht de slimme schelm die verwacht werd, ontijdig argwaan zou doen krijgen.

Wie deze dan ook zijn mocht, hij was een man van de klok, want het had nauwelijks half twee geslagen, of er werd aan de gangdeur geschild.

Irma sprong zenuwachtig op, om dadelijk weer te gaan zitten. En het kamermeisje ging vastberaden naar de gangdeur, opende deze, en liet Omar Toekan binnen.

Hij droeg een zeer goed gesneden westers costuum, misschien een weinig te licht van kleur, maar waarbij zijn bruin gelaat met de interessante trekken des te scherper afstak. Hij had echter geen afstand willen doen van zijn dulbend, die in sierlijke vouwen om zijn hoofd gewikkeld was.

Hij knikte het kamermeisje toe, gaf haar zijn overjas en stapte haar toen voorbij en dat als iemand, die de inrichting van het huis volkomen kent en niet naar de weg behoeft te vragen.

Irma trad hem in de ruime woonkamer tegemoet en hij kuste haar de hand. Zonder iets te zeggen, een beetje bleek, opende zij de deur naar de eetkamer, liet hem voorgaan, en wipte toen zelf haastig naar buiten, zeker om zich aanstonds uit de voeten te kunnen maken, als het nodig was.

Ternauwernood had Omar Toekan een voet in het vertrek gezet, of een barse stem sprak:

— Komaan vriend, geen grapjes meer, want je spel is uitgespeeld. En op hetzelfde ogenblik trad de brigadier door een tweede deur te voorschijn, op de voet gevolgd door een van zijn mannen. Ook de tweede deur opende zich en tenslotte kwam er uit een kast ook nog een man, als een duveltje uit een doosje.

Zij omringden aanstonds Omar Toekan, die volstrekt niet verschrikt scheen te zijn en in erbarmelijk engels uit de hoogte vroeg:

— Wat moet die zonderlinge vertoning betekenen? Weet gij niet wie gij voor hebt?

— Nu, daar mankeert wel wat aan, maar toch niet zo héél veel! spotte de brigadier. Zeker wel eens van John Raffles gehoord?

— Nooit! zei Omar kortaf. Dit is natuurlijk een dwaze vergissing. Wees zo goed het mij onmiddellijk te verklaren.

Inplaats van rechtstreeks te antwoorden, stapte de brigadier op de deur toe, waarachter Irma met kloppend hart stond te luisteren, vatte haar bij de hand, trok haar naar binnen, en zei:

— Deze dame zal wel verklaren, dat het volstrekt geen vergissing is! Is dit de man, madame?

— Ja, hij is het! antwoordde Irma met vaste stem. Hij heeft gisteren de safier gestolen en alle andere juwelen! En laat mij nu alsjeblieft gaan!

— Je hoort het, vriend! hernam de brigadier. En nu geen grapjes meer en ga maar rustig mee, dat is het beste!

— Meegaan? Waarheen? vroeg Omar, terwijl de aderen aan zijn slapen begonnen te zwellen en zijn ogen onheilspellend fonkelden.

— Natuurlijk naar Scotland Yard! We zullen je niet boeien, mits je belooft om rustig mee te gaan!

— Mij boeien — mij, een prins van den bloede, de neef van een koning! brulde Omar. Wat moet dat betekenen, jij duivelse boskat?

— Edward, als je je beter tegen mij gedragen had, als je eerlijk was geweest, dan zou ik het niet gedaan hebben? zei de jonge vrouw, bijna huilend. Je hebt het aan je zelf te wijten.

Omar wilde iets zeggen, maar hij was er niet toe in staat, zo zeer schene woede en drift zich van hem te hebben meester gemaakt.

Met de uiterste krachtsinspanning wist hij zich echter te beheersen en zei op hese toon, zich hoog oprichtend:

— Ik verzeker je, man, dat de Londense politie zich dit optreden zal beklagen! Een prins van ons land laat zich niet ongestraft beledigen. Ik zal nu medegaan en binnen een half uur zal dit misverstand zijn opgehelderd — en dan zal ik mijn maatregelen nemen!

De brigadier had grinnikend geluisterd en zei nu goedmoedig:

— Dat zullen wij dan maar afwachten, Lord Edward! Dit risico lopen we graag. En als je rustig meegaat, gebeurt er niets. Maar denk erom, dat we met ons tienden zijn! We hebben van je gehoord en wij kennen je slimme streken.

Omar keek hem van uit de hoogte aan, mompelde iets in een vreemde taal, wendde zich naar de deur en zei in het voorbijgaan tot Irma:

— Wat jou betreft, jij slang — met jou heb ik nog niet afgerekend!

En toen verliet hij haastig de woning voorafgegaan en gevolgd door agenten, zodat iedere poging tot ontvluchting van tevoren tot mislukking gedoemd zou zijn. Irma bleef alleen achter en had op haar beurt nog geen minuut later Woolbridge Mansions verlaten.

De arrestant werd haastig en bijna onopgemerkt naar de wachtende patrouillewagen gebracht, die onmiddellijk wegreed.

Onderweg sprak Omar Toekan geen enkel woord en staarde slechts zwijgend, met op elkander geknepen lippen, voor zich uit, terwijl er een diepe rimpel tussen zijn zwarte wenkbrauwen gegroefd was.

Ruim een kwartier later stond het voertuig stil op de binnenplaats van het sombere gebouw New Scotland Yard en de gevangene werd haastig, nog altijd met zes mannen bij zich, die hem van dichtbij omringden, naar de kamer van Baxter gebracht, waar aanstonds inspecteur Drexler en Hicks, de detective, eveneens binnentraden.

De hoofdinspecteur was zoëven van zijn huis teruggekeerd, waar hij haastig de lunch had gebruikt. Hij kon een zucht van verlichting niet bedwingen, toen hij daar eindelijk de lang gezochte, gevaarlijke juwelendief voor zich zag staan, streng bewaakt door twee agenten, terwijl nog een derde bij de deur had post gevat.

En ditmaal was Omar Toekan de eerste, die begon te spreken.

Vóór iemand nog een vraag tot hem had kunnen richten, deed hij een stap naar de schrijftafel toe, onmiddellijk gevolgd door de twee agenten en zei dreigend:

— Het komt mij voor, dat u de persoon zijt, die hier de verantwoordelijkheid draagt. In dat geval waarschuw ik u, dat ik het hierbij niet zal laten en een klacht zal indienen.

— Kalm, kalm! zei mijnheer Baxter met een spottend lachje. Als iemand zich hier te beklagen heeft, dan is het Lady Pontifex. Wij verwachten haar ieder ogenblik. En ook de dochters van deze dame. In afwachting daarvan zul je zo goed zijn, ons eens te vertellen hoe je gisteren je avond hebt doorgebracht!

— Gisteravond was ik te Parijs! antwoordde de man nors.

— Zo? En van morgen hier? Dat is wel sterk!

— Ik kwam met een particuliere vliegmachine, die ik gecharterd had. Het is na te vragen aan de directie van het vliegveld te Le Bourget. En men kan ook navraag doen op het vlieg-

HET JUWEEL VAN PRINS OMAR

veld van Croydon. Ik logeerde te Parijs in het hotel Majestic.

— U hebt natuurlijk papieren? vroeg Baxter, die met half dichtgeknepen ogen had toegeluisterd.

— Dat spreekt vanzelf! Zij bevinden zich in mijn koffer in het Hotel Terminus, waar ik mijn intrek heb genomen.

— Hebt u niets bij u, om u te legitimeren?

— Zeker! Ik heb brieven van mijn neef, Koning Abdoellah!

Er ging een lichte beweging door de aanwezigen, op het horen van deze met zoveel zekerheid uitgesproken woorden.

De stem van mijnheer Baxter klonk een weinig minder hooghartig en aanmatigend, toen hij zei:

— Toon mij die brieven!

De arrestant stak de hand in zijn binnenzak, haalde ze er bijna dadelijk weer uit, verbleekte en zei met moeite:

— Ik heb ze niet meer, ze moeten mij ontstolen zijn!

— Aha! ontstolen! daarop rekende ik al half en half, trompetterde mijnheer Baxter zegevierend. Kende je de vrouw al lang, die Irma Kozelef, door wier verklaringen je nu hier staat?

— Sedert een jaar ongeveer! Zij was — mijn vriendin, als ik te Parijs vertoefde en ik heb haar vanmorgen bij mijn aankomst hier aange troffen.

— Waar, om precies te zijn?

— Op het vliegveld van Croydon!

— Die vrouw verwachtte u dus?

— Ja, zij reisde twee dagen eerder dan ik uit Parijs af en ging per boot, omdat zij niet van een vliegmaschine gebruik durft te maken.

— De vrouw verklaart echter, dat gij reeds gisteren hier met haar zijt samen geweest!

— Dat liegt zij! riep Omar Toekan op heftige toon. Ik zeg u, dat ik in Parijs was! Stuur een telegram naar het hotel, waar ik daar logeerde! Ik begrijp volstrekt niet waarom zij zich zo tegen mij gedraagt, want ik heb haar altijd als een gentleman behandeld!

Weer scheen Baxter aan het wankelen te zijn gebracht.

De zekerheid van die man begon hem te verontrusten.

Hij wist, dat John Raffles beschikte over een zelfbeheersing en een talent van acteren, die aan het wonderbaarlijke grensden — maar deze man noemde adressen, die onmiddellijk te controleren waren.

Daar stond tegenover, dat hij toevallig de papieren miste, die hem spoedig hadden kunnen rehabiliteren — tenminste als Raffles ze hem niet ontstolen had en hij zelf Raffles was!

Marholm had met de grootste aandacht de gehele ondervraging gevolgd en nam nu in zijn eigen hoekje de telefoon ter hand.

Een minuut later, terwijl Baxter ijverig in papieren snuffelde en Omar Toekan nors voor zich uitkeek, zwijgend en hooghartig, kwam hij naar de tafel van zijn chef toe en zei met zijn schrille doordringende stem:

— Neem mij niet kwalijk, als ik stoor, chef, maar ik heb zoëven getelefoneerd met Croydon. Heden morgen om negen uur is daar een Skymaster gedaald, met Prins Omar Toekan aan boord, die nog geen uur tevoren uit Parijs was vertrokken.

Het bleef een ogenblik doodstil in het vertrek.

De arrestant had zich zelfs niet de moeite gegeven, een opmerking te maken.

Mijnheer Baxter leek niet meer de man van zoëven te zijn, zelfgenoegzaam en spottend toen hij met zijn dikke hand over zijn onderkin wreef en verlegen zei:

— Dat is inderdaad — dat klopt wel met uw verklaring — maar intussen — het zou mogelijk zijn, dat de echte prins zich op dit ogenblik heel ergens anders bevindt en dat gij op de een of andere manier kennis hebt gedragen van de reis door de lucht van Zijne Hoogheid! Het spijt mij, maar ik zal genoodzaakt zijn, u hier te houden, tot ik nadere berichten heb en Lady Pontifex haar verklaringen heeft afgelegd!

— Gij zult het toch niet wagen, mij in een cachot op te sluiten? riep Omar op woeste toon.

Baxter scheen een ogenblik in beraad te staan en zei toen een beetje onzeker:

— U kunt in de kamer hiernaast gaan, maar ik ben verplicht u niet zonder bewaking te laten.

En daarop werd de arrestant weggeleid.

Er verliep nog omstreeks één uur en toen pas diende een agent Lady Pontifex aan, die onmogelijk eerder had kunnen komen.

Onmiddellijk werd Omar Toekan weer binnengebracht en nauwelijks had Mylady hem gezien, of zij riep uit:

— Maar dat is volstrekt de man niet, die ons gisteren bestolen heeft! Die was wel een half hoofd groter, breder van schouders en hij had grijsgroene ogen, terwijl die van deze man zwart zijn.

Men had een speld kunnen horen vallen.

Er viel niet meer aan te twijfelen, of men had de echte Omar Toekan vóór zich.

Baxter begon zachtjes bijna onhoorbaar excuses te brabbelen, ruw wakker geschud uit zijn droom van eretekenen, roem en geld, maar de vreemdeling draaide hem eenvoudig de rug toe en zei pas bij de deur:

— Gij allen zult nader van mij horen!
En toen klapte de deur weer dicht.
— Die vrouw! hakkelde Baxter, vuurrood van woede. Breng onmiddellijk die vrouw bij

mij, die ons dat verhaal heeft opgedist.
— Zodra wij haar hebben, chef, klonk een scherpe, bijtende stem.
Het was natuurlijk de stem van Marholm.

HOOFDSTUK VI

DE SAFIER

Juist tien minuten nadat Omar Toekan met de agenten Woolbridge Mansions had verlaten, trad een inspecteur van politie de vestibule binnen van het Majestic Hotel.

Hij was niet alleen. Aan zijn zijde ging een vrouw, uiterst elegant gekleed, die hij scherp in het oog hield.

Het was Irma Kozelef.

Zij scheen heel wat van haar zekerheid verloren te hebben, ofschoon zij al haar best deed, er hoogmoedig en zo bevallig mogelijk uit te zien.

Aanstands kwam een portier toelopen, die een weinig verwonderd naar de vrouw keek en de inspecteur begon kortaf:

— Is prins Omar Toekan hier?

— Neen, mijnheer! Ik wist niet beter, of hij zou — bij madame lunchen! En hij knikte bij die woorden in de richting van Irma, die deed, alsof de gehele zaak haar niet aanging.

— Roep dan onmiddellijk de gérant. Ik moet zijn kamer zien. En ik waarschuw jou, juffertje, dat je geen grappen uithaalt, want nu we je hebben, laten we je niet zo gauw weer los!

De verschrikte portier ging de gérant halen, die met een bleek gezicht de inspecteur in uniform in de vestibule van zijn deftig hotel zag staan en hem het allerliefst zo spoedig mogelijk zou hebben weggeïmagineerd.

De inspecteur begon, zonder een oog af te wenden van Irma:

— Het spijt mij, dat ik u even moet lastig vallen, mijnheer. Wees zo goed om mij dadelijk de kamer van Prins Omar te tonen. Deze vrouw was zijn vriendin, zoals gij zult weten en zij wordt er ernstig van verdacht, hem naar het leven te staan. Er moet een helse machine zijn aangebracht, ergens in zijn kamer en zij zelve zou mij de plaats aanwijzen — als zij tenminste begrijpt wat haar boven het hoofd hangt.

De gérant verschrikte heftig en stotterde:

— Een helse machine? Grote hemel — is

de vrouw bezeten? Ons hele hotel kan er aan gaan.

— Zo erg is het niet — Maar in ieder geval zou er grote schade worden aangericht. Gelukkig hebben wij nog de tijd, want het ding zou niet vóór de nacht ontploffen — tenminste als het behoorlijk is gesteld!

— Behoorlijk gesteld! herhaalde de gérant, bijna in zwijm vallend. Ik zal er u onmiddellijk heenbrengen, mijnheer! De sleutel, portier!

De portier zocht haastig op het sleutelbord, en een ogenblik daarna ging het drietal met de lift tot aan de derde verdieping.

De gérant, wit als een blad papier en wiens knieën knikten, bracht de inspecteur en zijn arrestante tot voor een deur, ontsloot ze met bevende hand en zei bijna toonloos:

— Dit is de kamer. Eigenlijk zijn het er twee. Er is een verbindingsdeur. Moet ik — acht u het volstrekt noodzakelijk — dat ik mee naar binnen ga?

De inspecteur keek de gérant een weinig minachtend en spottend aan en zei schouderophalend:

— Dat is volstrekt niet nodig. Zodra het ding gevonden is, zal ik het meenemen. Ik heb een tas bij mij. Want je zult wel eieren voor je geld kiezen, jongedame en mij dadelijk zeggen, waar je dat vervloekte ding verborgen hebt?

— Dat zit nog zei Irma ruw en een ogenblik scheen de ware aard van het schepsel boven te komen en wierp zij het masker af van beschaafde, welopgevoede vrouw.

— Wij zullen zien! Vooruit! beval de inspecteur kortaf.

En hij duwde de vrouw, heel weinig galant, de kamer binnen, waarna de gérant zich onmiddellijk uit de voeten maakte en zich bevend helemaal aan het einde van de gang opstelde, ieder ogenblik verwachtend, het oorverdovend geraas ener ontploffing te zullen horen.

De inspecteur was nauwelijks binnen of hij

schoof de grendels voor de deur en begon aan een zeer eigenaardig werk, dat men zeker niet van een politiemans verwacht zou hebben.

Hij trad namelijk met een bos lopers in de hand op een solied schrijfbureau toe en begon de laden daarvan met vaardige hand te openen, terwijl Irma in gebukte houding bij de deur bleef luisteren.

— Hoor je hem, Charles? vroeg de zonderlinge inspecteur op fluisterende toon?

— Neen. Ik geloof, dat hij zover mogelijk is weggelopen, Edward! antwoordde de gewaande demi-mondaine.

— Je ziet wel, dat de truc tot dusverre prachtig voldaan heeft! De vraag is nu maar of dit hotelbureau mij spoedig zijn geheimen zal onthullen, want veel tijd hebben wij niet. Na hoogstens een uur moet het toch wel vaststaan, dat ze jouw onschuldig slachtoffer, prins Omar ten onrechte hebben gearresteerd!

— Ik had er wel honderd pond voor over, om het gezicht van Baxter te zien, als hij bemerkt te zijn beetgenomen, zei Brand, die voor de spiegel stond en zijn neus poederde, alsof hij zijn hele leven lang een echte cocotte was geweest. Ik heb mij moeten inspannen om mij goed te houden, daar in het huis van Irma! Maar weet je wel zeker, dat ze ons niet kan overvallen? Dat ze het spel niet ontijdig zal komen bederven?

— Wel neen — ze zit in Parijs, en zij durft geen gebruik te maken van vliegmachines! Die gelukkige afkeer van dit moderne vervoermiddel maakte het immers juist mogelijk ons plannetje uit te voeren! Gisteren pas is ze door onze helper weer los gelaten daarginds en ze kan onmogelijk al in Londen zijn!

— Lukt het?

— O, die sloten van hotel-bureaux zijn volstrekt niets waard. Men zou ze met een haarspeld kunnen openen. Stil — ik geloof dat ik daar reeds tot de kern van de zaak ben doorgedrongen!

Raffles had zeer handig een kleine lade achter in het schrijfbureau weten te openen en nam daaruit een fijn bewerkt doosje van sandelhout, dat hij eveneens vlug opende.

Er bevonden zich enige juwelen in en daaronder was een safier van buitengewone grootte, en geslepen in de bekende achtkantige vorm, waardoor zo'n steen, door er in zekere richting een lichtstraal door te laten vallen, tot een ster-safier wordt.

De ogen van Raffles hadden een wonderlijke glans gekregen, toen hij het prachtige juweel langzaam uit het kistje nam en fluisterde:

— Eindelijk! Na een vol jaar heb ik dan toch de tweelingbroeder van de safier in mijn bezit! Het heeft heel wat moeite gekost, maar die

had ik er graag voor over! En ik dank je voor je kostelijke hulp, Charles! Je hebt je rol als vrouw weer schitterend gespeeld!

— Merci — maar ik hoop er toch spoedig een beetje te oud voor te worden! zei Brand droogjes. Je weet, dat ik niet verzot ben op deze soort travesti-rollen!

Raffles klopte zijn trouwe medewerker zachtjes lachend op de schouder en zei:

— Ik vrees, dat ik je voorlopig nog niet van die taak zal kunnen ontheffen. Ik ken maar heel weinig personen, die zo goed als jij in staat zouden zijn om voor een vrouw te spelen, dat wil zeggen — voor een jonge, elegante vrouw, die er lang niet kwaad uitziet. Ze hebben op het politiebureau immers geen ogenblik aan je getwijfeld?

— Getwijfeld? Die ellendeling van een Baxter gaf mij knipoogjes!

— Een oprechter compliment voor je toneelkunst is bijna niet denkbaar! hernam Raffles, glimlachend. Onze goede Baxter zal vreemd opkijken, als hij langzamerhand de waarheid begint te doorzien. Maar nu zijn wij hier lang genoeg geweest, dunkt mij.

Raffles had de safier in een stukje zijdepapier gewikkeld, deed dit ook met de overige juwelen en liet een en ander in zijn zak glijden.

Hij zocht nog naar geld, maar vond niets dan een paar credit- en reisbrieven, die hij niet aanraakte, sloot het bureau weder, opende toen zijn tas en nam daaruit een conservenblik, om vervolgens op de deur toe te gaan.

Brand overtuigde zich nog eens, of er niets verschoven was of in wanorde geraakt aan zijn vermoming, wierp nog eens een blik in de spiegel, zuchtte hartverscheurend en toen trok hij weer het onderworpen, strakke gezicht van Irma Kozelef.

Het was zo verbluffend natuurgetrouw, dat zelfs Raffles, zeker een van de beste grimeurs, die er ooit hebben geleefd, er door getroffen werd en vol bewondering fluisterde:

— Je bent verbazend, Charles, ditmaal! Je zou een buitengewoon gevaarlijke vrouw zijn, geloof ik! En nu voorwaarts, want de tijd begint te dringen. Wacht nog even — ik vergeet een voornaam ding. Je boeien, als ik je verzoeken mag!

Er kwamen een paar glinsterende, stalen boeien uit de tas die een ogenblik later om de polsen van Brand werden gesloten.

Toen trok Raffles de deur open en hij begon al uit de verte tegen de gérant te spreken, die meer dood dan levend op de tweede trede van de trap naar boven was gaan zitten en daar gelaten scheen af te wachten, of een losgebrosen natuurkracht hem nog niet veel hoger zou

brengen, misschien wel dwars door het dak heen.

— Zij is door de mand gevallen — en hier heb ik het dingetje! begon de zogenaamde inspecteur vrolijk, het conservenblik in de hoogte heffend.

— In 's hemelsnaam, zwaai niet zo met dat ding! stotterde de gérant, dodelijk ontzet.

— Maak u niet ongerust, het kan niet ontploffen voor vanavond — tenminste volgens haar verklaring en — — —

— En als het goed is afgesteld, om uw eigen woorden te gebruiken, voltooide de gérant de zin, terwijl hij zijn zakdoek weer aan het werk zette, om er zijn nat voorhoofd mee droog te wrijven. Ik zou het op prijs stellen, inspecteur, als u met dat helse ding en die duivelin daar zo gauw mogelijk dit hotel zoudt willen verlaten.

— Houdt u maar bedaard, mijnheer, wij zullen u spoedig van onze tegenwoordigheid verlossen! zei Raffles lachend, het blik in zijn tas wegbergend en zijn arrestante bij een arm vattend.

Zijn stem klonk ruw en bevelend, toen hij hernam:

— Ik denk, dat dit grapje je duur te staan zal komen, jongedame. En vooruit nu, naar de auto!

— Geboeid en wel? vroeg de gewaande Irma vinnig.

— Het is maar een stap of tien, want de wagen staat om de hoek!

Het tweetal daalde haastig de trap af, ging door de vestibule en verdween uit het gezicht. De gérant, die de twee, over de leuning van de overloop gebogen, bleek en slap in de knieën nastaaide, slaakte een diepe zucht van verlichting en vond, dat hij er nog zeer goedkoop was afgekomen met dat benauwde half uurtje.

Raffles en Brand liepen intussen haastig de hoek van het hotel om en stapten in een gesloten auto, die bestuurd werd door een chauffeur van reusachtige lichaamsbouw. Moeten wij de lezers nog vertellen dat dit James Henderson was?

Het was inderdaad niemand anders dan James Henderson, die trouwe chauffeur van de grote avonturier. Hij had zeker zijn instructies, want de wagen zette zich dadelijk in beweging, zodra het portier was dichtgeklapt.

Met een handige beweging opende Raffles dadelijk weer de boeien van Brand en ontsloot de tas, om ze daarin te doen.

— Wat zit er in die helse machine? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Gestooft pruimen of perziken, dat ben ik vergeten! antwoordde Raffles, lachend. Ik heb het blik van morgen gekocht bij Selfridge en er dadelijk het etiket afgehaald.

De rit duurde hoogstens een kwartier, want de auto stond stil in een zijstraat, waar bijna geen verkeer was, niet ver van de hoek van de Victoriastreet.

Daar stond het hoekhuis met de twee ingangen, dat het eigendom was van Raffles en waarvan hij reeds zeer veel nut had getrokken. Het heette, dat de verdieping gelijkvloers verhuurd was aan een ontdekkingsreiziger, die van het gehele jaar tezamen zeker niet langer dan twee weken in Londen doorbracht. Meestal waren de gordijnen dan ook gesloten, zonder dat dit iemand in de buurt achterdocht inboezemde.

Men kon er gemakkelijk binnenkomen, langs de tuinzijde, zonder dat iemand het bemerkte, want die tuin was weliswaar klein, maar hij bezat enige bomen met dicht lover, zodat het, vooral des zomers en tegen het vallen van de duisternis, mogelijk was, door het tuinpoortje binnen te gaan, zonder dat iemand het zag.

Aan de overzijde van dat poortje bevond zich namelijk de blinde muur van een reusachtige bierbrouwerij.

Ook ditmaal trad Raffles ongezien met Brand door de tuinpoort binnen en ging door de achterdeur het huis in.

Het eerste wat Brand deed, was, zich te gaan ontdoen van de gehate vermomming en weer mannenkleren aan te trekken, die hij haalde uit de geheime bergplaats in de slaapkamer.

Nadat hij ook zijn gelaat ontdaan had van de schmink, het zwartsel en het lippenrood, begaf hij zich op zijn beurt haastig naar het uitstekend ingerichte laboratorium onder de grond, waar Raffles hem reeds was voorafgegaan.

Deze stond in zijn witte werkjas voor een van de zware tafels van wit geschuurd hout, bestraald door het krachtige schijnsel van een sterke elektrische lamp er boven en draaide langzaam zijn gelaat naar hem toe toen hij binnenkwam.

En Brand zag onmiddellijk aan de uitdrukking van dat gezicht, dat hem zo goed bekend was, dat er iets moest haperen.

Raffles stond met de safier in de linker hand en een kleine snijdiamant in de andere.

— Wat is er? vroeg Brand toonloos.

— Vals! antwoordde Raffles kortaf. Prachtig nagemaakt — maar vals. Nauwelijks tien shilling waard! Ik ontdekte het aanstonds, toen ik er onder deze sterke lamp een directe lichtstraal op liet vallen. De ster verscheen niet.

— Maar dat is toch onmogelijk! riep Brand verschrikt. Een man als Omar loopt toch niet met valse safieren rond!

— Tenzij hij niet weet, dat ze vals zijn! zei Raffles, de fraaie donkerblauwe steen neerwerpend en zijn jas uittrekkend. Heel wat

moeite en werk voor niets, Charles. — Maar ik geef het nog niet op, want ik moet het ding hebben!

Bijna terzelfder tijd dat dit geschiedde, keerde Omar Toekan naar het hotel Majestic terug en vernam daar tot zijn zeer grote verwondering en woede, dat er tijdens zijn afwezigheid een inspecteur was geweest in gezelschap van de raadselachtige Irma en wel tien minuten achtereen liet hij een serie schilderachtige vloeken horen in een taal, die niemand

verstond, toen hij zijn bureau opende en daaruit de safier en nog andere juwelen vermiste.

Maar een kwartier ongeveer daarna bracht de radio aan hem, aan de gérant, aan mijnheer Baxter en aan John Raffles, allen tegelijk, het volgende opzienbarende bericht:

— Irma Kozelef was dezelfde ochtend te Parijs gearresteerd in een artiestenhotel en bij haar fouillering op het politiebureau was de beroemde safier op haar gevonden — en ditmaal was het de echte!

HOOFDSTUK VII

RAFFLES KRIJGT ZIJN ZIN

Men vreesde werkelijk een ogenblik, dat mijnheer Baxter een beroerte zou krijgen bij het vernemen van dit bericht.

Er werden onmiddellijk telegrammen gewisseld met de politieprefectuur te Parijs en nu kwam tenminste onomstotelijk vast te staan: de arrestante was werkelijk Irma Kozelef, de vriendin van Omar Toekan, en zij had verklaard, een paar dagen tevoren naar Londen te hebben willen gaan, wat haar onmogelijk was geweest door een nachtelijke overval, waarvan zij het slachtoffer was geworden. Zij had bijna een vol etmaal in gevangenschap doorgebracht, maar zij kon volstrekt niet zeggen wie de gevangenenbewaarder was, of waar men haar had vastgehouden, want zij was bewusteloos geweest en ontwaakte in haar eige woning!

Wat de safier betrof — aanvankelijk hield Irma vol, dat Omar haar die ten geschenke had gegeven, maar toen deze zelf dat krachtig loochende, viel zij door de mand en bekende, dat zij ongeveer tien maanden geleden door een vriend van haar, een uitstekend arbeider, de echte steen had laten namaken en de valse er voor in de plaats had gelegd. En de safier was zo bedriegelijk nagebootst, dat zelfs Omar het bedrog niet had gemerkt. Gevraagd zijnde waarom zij dat had gedaan, had Irma onbeschaamd geantwoord, dat zij de safier beschouwde als „een appeltje voor de dorst“. En voor het geval dat de wispelturige Egyptenaar haar in de steek zou laten.

Het werd verder aanstonds duidelijk, dat de gewaande inspecteur uit de Londense hotelkamer niet de echte, maar de valse safier had gestolen en zich dus lelijk in de vingers had gesneden.

Omar Toekan reisde onmiddellijk naar Parijs terug, maar nu met een vliegtuig van de gewone dienst, om zich te laten confronteren met de vrouw, die hem zo schandelijk bedrogen had.

Naderhand lekte uit, dat zijn koninklijke neef alles in het werk had gesteld, om de woedende Omar tot andere gedachten te brengen en aan de zaak verder een ruchtbaarheid te geven, daar het koninklijk gezag waarlijk al genoeg over de tong ging, maar de bedrogene wilde naar niets horen en ging naar Parijs terug en schudde het stof van Londen, dat hem niets dan vernedering en nadeel had gebracht, van zijn voeten.

Hij maakte gebruik van het eerste vliegtuig, dat de volgende morgen van Croydon opsteeg en dat omstreekt twaalf uur bij Parijs neerdaalt.

De machine was goed bezet en met hem maakten nog acht andere reizigers de korte luchtreis.

Hij begaf zich onmiddellijk naar de hoofdcommissaris van politie en vernam van deze heer het volgende:

Irma Kozelef was niet gearresteerd wegens diefstal, omdat men volstrekt niet vermoedde, dat zij zich aan dat misdrijf had schuldig gemaakt, maar omdat de Franse politie gegronde redenen had om te vermoeden, dat zij deel uitmaakte van een internationale bende, die zich vooral het stelen van kostbare staatsdocumenten, fabrieksgeheimen, gewichtige contracten en andere paperassen, ten doel stelde, die pas veel geld waard worden, als de eigenaar moet vreezen voor publicatie.

Men had toen bij de fouillering de steen gevonden en daar de politie reeds een signale-

ment had van de te Londen gestolen safier, zo begreep men dadelijk, een medeplichtige van de dief of de dievege in persoon in handen te hebben.

Omar Toekan werd verder verwezen naar de commissaris van de wijk, die de zaak in handen had en die hem onmiddellijk het kostbare juweel toonde, hetwelk Omar even vlug als zijn eigendom herkende.

Hij beschouwde het juweel met grote aandacht en toen zei hij in het Frans, dat hij heel wat beter sprak dan de taal van Shakespeare:

— Dit is de echte steen, mijnheer. Ik dank u, u neemt mij een pak van het hart!

Hij wilde de safier in zijn portefeuille wegbergen, maar de commissaris zei haastig, hoewel op hoffelijke toon:

— Ik vraag u wel verschoning, Hoogheid, maar ik kan tot mijn leedwezen niet toelaten, dat u de steen nu aanstonds medeneemt!

— Maar het is mijn eigendom! riep de prins, die zich weer driftig begon te maken.

— Ik ontken het niet — maar ik kan het evenmin bevestigen, Hoogheid. U moet wel in het oog houden, dat er zich gisteren te Londen verwickelingen hebben voorgedaan, die ons pas zoëven in hun volle omvang bekend zijn geworden. Een zekere avonturier heeft zich voor Omar Toekan uitgegeven —

— U zult toch niet durven beweren, mijnheer, dat ik dat ben! riep Omar woedend uit.

— Ik denk er niet aan, Hoogheid! Maar — aan de andere kant zou ik moeilijk het tegendeel kunnen beweren — want ik heb geen zekerheid!

— Maar ik heb mijn papieren, ik heb mijn credietbrieven, mijn reisbrieven! zei Omar wanhopig.

— Hoogheid, John Raffles maakt alles na! Dat is een bekend feit en daarmee houd ik rekening. Overigens moet ik u zeggen dat zelfs wanneer ik volkomen zekerheid had omtrent uw persoon, de safier u niet, zo zonder enige omslag, weder ter hand zou mogen worden gesteld. Zelfs wanneer wij de formaliteiten zoveel mogelijk bespoedigen, zou ik u de safier niet vóór vanavond, of op zijn vroegst, om vijf uur mogen overhandigen.

Zonder zich verder te verzetten, nam Omar Toekan de safier weer uit zijn zak, legde hem voor de commissaris neer en zei nors:

— Het is goed. Ik zal om vijf uur terugkomen. En zeg mij welke zekerheden gij wenst, dat ik werkelijk de neef ben van Koning Abdoellah?

— Uwe papieren en twee getuigen die ik als zodanig erken, zullen ruimschoots voldoende zijn, Hoogheid! antwoordde de commissaris beleefd. Nogmaals, het spijt mij zeer, dat ik zo

moet handelen, maar mijn plicht en de voorschriften gebieden het.

— Dan zal ik over een uur terugkomen met de consul van mijn land en met de onderstaatssecretaris van Buitenlandse Zaken, met wie ik bevriend ben. Is dat voldoende?

— Ruimschoots, Uwe hoogheid! Nog een enkele vraag. U is er immers volkomen zeker van dat deze steen echt is?

Omar haalde de schouders op en antwoordde:

— Natuurlijk is hij echt! Dat schepsel heeft het immers zelf bekend en de valse steen is in handen van die sluwe schelm, die zij John Raffles noemen! Ik kan u zeggen, mijnheer, dat ik in de laatste dagen zeer onaangename ogenblikken heb doorleefd — maar het is mij toch geen geringe voldoening, dat die sluwe, onbeschaamde dief ditmaal toch eens achter het net vist en met de kous op de kop naar huis heeft moeten gaan.

De commissaris maakte een vaag gebaar, liet een smakkend geluid horen, trok de wenkbrauwen zeer hoog op en gaf als zijn oordeel te kennen:

— Het is in ieder geval geen lege kous, Hoogheid. U vergeet de juwelen van de familie Pontifex.

— Die raken mij niet! Ik stel alleen belang in mijn eigen safier! Deze steen is echt, zonder schijn van twijfel. En overigens — als u daar lust in heeft, kunt u hem door een bekwaam juwelier laten onderzoeken! Over een uur kom ik terug met mijn getuigen, Adieu!

De commissaris bleef alleen met zijn schrijver en de inspecteur, die bij het gesprek aanwezig was geweest.

Hij keek een ogenblik zwijgend naar de prachtige steen, die daar op een lapje fluweel voor hem lag en vroeg toen aan de inspecteur:

— Heeft die vrouw, Irma Kozelef, nog iets losgelaten?

— Zij heeft alleen haar verklaring herhaald. Het is ook haar nu wel duidelijk, dat Raffles haar hier heeft laten vasthouden, om door een van zijn helpers te Londen haar rol te laten spelen. En zij moest er erg om lachen, want zij heeft gevoel voor humor, Irma. Het spijt haar alleen maar, dat zij de safier kwijt is. Zij zegt, dat zij honderd vijftig goudfrancs voor de valse steen heeft moeten neertellen.

— Ik heb nog nooit zulk een zonderlinge verwarde zaak beleefd, zei de commissaris. Heeft zij het overige bekend?

— Neen. Wat dat betreft, blijft zij hardnekkig ontkennen.

Op dat ogenblik kwam er een agent binnen met een visitekaartje, dat hij aan de commissaris overhandigde, met de woorden:

— Die heer zou u gaarne even willen spreken.

De commissaris zette zijn lorgnet op en las half binnensmonds: „Armand Weiss, Juwelier, Rue de la Paix 171.”

— Wat wil die heer? vroeg hij, zijn lorgnet weer afzettend.

— Hij wil de safier zien. Hij stelt er belang in.

De commissaris bedacht, dat Armand Weiss, de bekende juwelier uit Zwitserland, die sedert enige jaren in Parijs woonde, een voortreffelijk deskundige was en daarom zei hij:

— Laat hem maar binnen. Ik ben benieuwd wat hij er van zegt!

Een ogenblik later liet de agent een rijzig man binnen, zeker over de zestig, maar zeer elegant gekleed. Hij was bijna kaal, maar het weinige zwarte haar, dat terzijde van het hoofd nog over was, was keurig geborsteld, hij droeg een monocle met zwarte rand in het linkeroog geklemd, fijne handschoenen, witte slobkousen en hij zette een glanzende cylinderhoed op de rand van het bureau, terwijl hij begon te spreken: Hij sprak het Frans uitmuntend, met slechts een zeer gering Duits accent.

— Mijn waarde commissaris, u begrijpt wel, dat een juwelier van mijn standing van alles en dat zeer spoedig, op de hoogte moet zijn, wat zijn vak betreft. Die geschiedenis van de safier van Omar Toekan boezemt mij in hoge mate belang in. Het zal u wel niet onbekend zijn, dat ik drie jaren geleden de beide prachtige stenen, de grootste die ik ken, voor Zijne Hoogheid een weinig anders heb moeten slijpen.

De commissaris wist er niets van, maar hij knikte toch maar.

— Nu zeggen de bladen, dat de enige safier, die de prins nog bezat, vervangen is door een valse. Een zekere Irma Kozelef zou dat hebben moeten doen. Is de safier hier en zou ik hem eens mogen zien?

— Daar ligt hij, mijnheer! antwoordde de commissaris. Gi kunt hem op uw gemak beschouwen. Ik ben zeer benieuwd naar uw oordeel.

Armand Weiss had zijn handschoenen uitgetrokken, vouwde ze op, legde ze zorgvuldig in zijn hoed en nam voorzichtig de prachtige steen van het lapje fluweel.

Hij beschouwde hem van alle kanten, klemde een vergrootglas in zijn oog, strooide wat poeder uit een klein rond metalen doosje op de steen en blies er op, om over de gladheid van de steen te kunnen oordelen en tenslotte ging hij er mee naar het raam, liet een zonnestraal op de steen vallen, en eindelijk kwam hij langzaam terug, legde de steen weer op het lapje en zei:

— Het is zonder enige twijfel dezelfde safier, die ik heb moeten verslijpen en aan de echtheid is twijfel niet mogelijk. Het verheugt mij, dat ik het kostbare kleinood nog eens in mijn handen heb mogen houden! U hebt de valse steen natuurlijk niet bij de hand?

— Neen, mijnheer Weiss, die bevindt zich in handen van een Engelse juwelendief, die gij waarschijnlijk niet zult kennen en, naar ik verwacht, ook liever nooit zult leren kennen! John Raffles is zijn naam.

Weiss verschrok merkbaar en zei, zijn handschoenen weder aantrekkend:

— Daarvoor beware mij de hemel! Mijnheer, ik dank u zeer en als u ooit de valse steen in handen krijgt, die voortreffelijk moet zijn nagemaakt, dan houd ik mij aanbevolen voor een waarschuwing!

Hij nam zijn hoed van de tafel, boog correct en ging het bureau weer uit, terwijl een agent hem de weg wees.

Er was nauwelijks een half uur verlopen sedert het vertrek van Weiss of Omar Toekan keerde terug, ditmaal vergezeld door zijn beide getuigen, die onomstotelijk zijn identiteit vaststelden.

— Kan ik mijn steen nu meenemen? vroeg de prins nors, met een blik op de safier, die nog altijd vlak voor de commissaris lag.

— Tot mijn spijt kan ik niet van mijn eerste verklaring afwijken. Uwe Hoogheid, maar stellig om vijf uur, hedenmiddag! Wilt u hem zelf in onze brandkast wegsluiten, als ik u verzoeken mag, dan weet u zeker, dat hij goed bewaard is.

Omar Toekan nam de steen op, bekeek hem even, bracht hem met een ruk wat dichterbij zijn ogen, werd vaalbleek en riep woest:

— Bij mijn voorvaderen — dat is mijn steen niet! deze safier is vals! Houdt u mij voor de gek?

De commissaris werd op zijn beurt bleek als een dode en stamelde:

— Maar die steen is echt, Hoogheid! dat is mij nog geen half uur geleden bevestigd, door Armand Weiss in persoon, een van onze meest bekende juweliers!

— Ik zeg u dat deze steen vals is! Geen enkele juwelier kan hem echt genoemd hebben! schreeuwde Omar. Ik heb er, bij mijn eerste bezoek, een directe lichtstraal op laten vallen en duidelijk vertoonde zich de bekende ster, zoals alle echte safieren en robijnen doen, die in deze vorm zijn geslepen, maar zoals u ziet is bij dit stuk glas, daarvan geen sprake.

De commissaris legde hem met een wanhopig gebaar het zwijgen op en greep de telefoon.

De schrijver, een inspecteur en twee agenten stonden doodstil te luisteren.

Omar Toekan was op een stoel neergevallen. Met een onzekere stem belde de commissaris de overbekende juwelierszaak van Weiss op.

Hij luisterde een ogenblik, sprak nog een paar woorden en toen gleed de telefoon hem uit de hand, terwijl hij toonloos zei:

— Dan kan het niet anders dan John Raffles geweest zijn! Dan heeft die onvergelykelijke schelm per slot van rekening toch nog zijn zin weten door te drijven! Dan moet hij met zijn

eigen vliegmaschine nog vóór de uwe hier aangekomen zijn, Hoogheid en zijn duivelse truc hebben voorbereid.

Hij wachtte even en vervolgde zwakjes: — Terwijl hij bij het raam stond, moet hij de twee stenen hebben verwisseld. Het moet wel zo zijn — want de eerste verkoper van Armand Weiss deelt mij zoëven mede, dat zijn patroon eergisteren naar Italië is vertrokken en op het ogenblik in Rome is!

